

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІЖНАРОДНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет лінгвістики та перекладу
Кафедра германських та східних мов і перекладу

МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД ДО ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПРИРОДНИЧИХ ТА ГУМАНІТАРНИХ НАУК: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

16 грудня 2024

II Всеукраїнська науково-практична конференція

Зміст

<i>Адамова Ганна</i> КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ОНОВЛЕННЯ ТРАДИЦІЙНИХ МОДЕЛЕЙ НАВЧАННЯ ПИСЬМОВОГО ПЕРЕКЛАДУ ЗДОБУВАЧІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 035 ФІЛОЛОГІЯ	6
<i>Дар'я Бойко</i> КОНЦЕПТ РЕАЛЬНОСТІ В ЦИФРОВУ ЕПОХУ	11
<i>Бойчук Єлизавета</i> РЕГУЛЯТИВНА ФУНКЦІЯ ДИСКУРСУ НОВИН У БРИТАНСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯХ	14
<i>Герасименко Анастасія</i> ЗАКОН ВЕРНЕРА ТА ЙОГО РОЛЬ У ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНОМУ МОВОЗНАВСТВІ.....	18
<i>Григор'єва Тетяна, Лазутін Віктор</i> АНАЛІЗ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА МЕТОДИК НАВЧАННЯ ІНФОРМАТИКИ	20
<i>Добров Владислав</i> АГЕНТИВНІСТЬ ЯК ПРОВІДНА ВЛАСТИВІСТЬ СУБ'ЄКТІВ СТУДЕНТОЦЕНТРОВАНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ.....	23
<i>Загаревська Анастасія</i> КУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ БІЛІНГВІЗМУ: ЯК ЗНАННЯ ДВОХ МОВ ВПЛИВАЄ НА ІДЕНТИЧНІСТЬ І КУЛЬТУРНУ АДАПТАЦІЮ	26
<i>Заплітний Володимир</i> ТІКТОК ЯК ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ.....	29
<i>Златовласова Олександра</i> 中国“家庭”概念的语义特征	32

Кербут Тетяна ЛІНГВОКОГНІТИВНИЙ АНАЛІЗ: ДВА ОСНОВНИХ НАПРЯМИ ТА ЇХ ВЗАЄМОДОПОВНЮВАНІСТЬ	36
Красневич Анастасія ВИКОРИСТАННЯ СКАФОЛДИНГУ ТА АУДІО-ВІЗУАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ	38
Ларіна Єлизавета ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АКРОНІМІВ В АНГЛОМОВНОМУ ІНТЕРНЕТ-ДИСКУРСІ.....	41
Мамалига Владислава ЗМІСТ КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВОГО РЕПЕРТУАРУ ВЧИТЕЛЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	44
Мінаков Ілля ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДТРИМКИ УЧНІВ У НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ В УМОВАХ ВІЙНИ	47
Тетяна Паничок ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ КУЛЬТУРНО СПЕЦИФІЧНИХ ЕЛЕМЕНТІВ У ТВОРАХ ТОМАСА МАННА.....	50
Парфенюк Марія ІННОВАЦІЙНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ПРАКТИЦІ ВИКЛАДАЧА ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	53
Савченко Катерина ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ ТА ЗМІНИ У ЛЕКСИЦІ НІМЕЦЬКОЇ, АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ	56
Семко Яна СУЧАСНІ ЗАСОБИ СОЦІАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В АСПЕКТІ КОНЦЕПЦІЇ ТРАНСВЕРСАЛЬНОСТІ	59
Тєпкова Дарія ОСОБЛИВОСТІ НІМЕЦЬКОГО МОЛОДІЖНОГО МОВЛЕННЯ	62

Тимошенко Марина ІННОВАЦІЙНІСТЬ ЯК ПРОВІДНА ОЗНАКА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНОГО ПЕДАГОГА ЯК ОРГАНІЗАТОРА ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ	64
Тодорич Ірина ОСОБЛИВОСТІ АНГЛОМОВНОГО ПРАВНИЧОГО ДИСКУРСУ ТА ПЕРЕКЛАДУ ТЕРМІНОЛОГІЇ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ	67
Фрумкіна Арина АКТУАЛЬНІСТЬ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНОГО НАВЧАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ОСВІТНІМ ПРЕДМЕТАМ ЗАСОБАМИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	70
Шевченко Каріна ПІСНІ ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ АУДІАЛЬНИХ НАВИЧОК У СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	73
Ren Yi THE COMPLIMENTARY AND MUTUAL PROGRESS OF THEORY AND PRACTICE IN PERFORMING ARTS.....	75
Wang Chu Han EXPLORING THE IMPORTANCE OF MUSIC EDUCATION IN FOREIGN LANGUAGES IN THE CONTEXT OF BEIJING OPERA “JINGJU”	77
Wen Guochen THEORY AND PRACTICE IN VOCAL MUSIC SINGING	81
Yang Xin Yi INTERDISCIPLINARY DISCOURSE OF ART	84
Zhang Zhuo A BRIEF DESCRIPTION OF THE FUNCTIONS AND METHODS OF ART EDUCATION	85
Zhao Dan Qi ANALYSIS OF THE APPLICATION STRATEGIES OF	

COMPUTER MUSIC INMUSIC TEACHING PRACTICE.....	88
--	-----------

Адамова Ганна
доктор філософії з освітніх, педагогічних наук,
Міжнародний гуманітарний університет

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ОНОВЛЕННЯ ТРАДИЦІЙНИХ МОДЕЛЕЙ НАВЧАННЯ ПИСЬМОВОГО ПЕРЕКЛАДУ ЗДОБУВАЧІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 035 ФІЛОЛОГІЯ

Глобалізація, європейська соціально-політична, економічна й освітня інтеграція, стрімкий розвиток науки і техніки, а також експоненціальне зростання міжнародної торгівлі стали рушійною силою взаємовигідних контактів представників різних держав. Проте, мовні та культурні бар'єри, які нерідко виникають під час іншомовної комунікативної взаємодії, заважають інтенсивному обміну інформацією. В означеному контексті усний або письмовий переклад виступають невід'ємним елементом процесу міжкультурної комунікації, забезпечуючи належне взаєморозуміння між всіма учасниками спілкування. Суттєво, що в Україні, як і в інших країнах світу, попит на письмовий переклад (в основному, з англійської, німецької, іспанської та французької мов та рідну мову та навпаки) зумовлений багатьма факторами, серед яких найвпливовішими поступють наступні, а саме:

- безперервність інтеграційних процесів у всіх сферах життєдіяльності сучасного суспільства;
- розширення програм з культурно-освітніх обмінів фахівців, а також студентів, викладачів та дослідників, які діють у закладах вищої освіти;
- збільшення чисельності міжнародних науково-дослідницьких проектів;
- зріст попиту та збільшення інтересу до міжнародного туризму;
- зростання обсягів світової комерції, що забезпечує вихід все більшої кількості національних компаній на міжнародну арену;
- вплив Інтернету на всі процеси, властиві суспільству [1, с. 18].

Не випадково, за статистикою надання перекладацьких послуг в Україні найзатребуванішим є письмовий переклад (зокрема з української

мови на англійську та німецьку мови та навпаки), на який припадає близько 70% від усіх замовлень. Означені статистичні дані об'єктивно зумовлюють необхідність модернізації змісту й технологій професійної підготовки майбутніх перекладачів в напрямку формування, розвитку й вдосконалення їхніх знань, вмінь і навичок з письмового перекладу текстів різних жанрів і стилів. Концептуальні засади цього інноваційного процесу закладені науковими працями визнаних українських вчених, завдяки яким було конкретизовано, що письмовий переклад:

- являє собою особливий вид мовленнєвої діяльності, що є процесом опосередкованого міжкультурного спілкування, спрямованим на передачу змісту тексту засобами іншої мови, при цьому сприйняття інформації здійснюється візуально, а оформлення кінцевого тексту перекладу письмово (Я.Г. Фабрична);

- є складною комбінованою рецептивно-продуктивною діяльністю, яка забезпечує розвинене змістове сприйняття, результативне усвідомлення та репродуктивно-продуктивні процеси мислення, особливостями якого є змістовність, логічність та нормативність (Т. Д. Пасічник);

- це процес двомовної письмової комунікації, під час якого здійснювався обмін інформацією певними каналами зв'язку, де перекладач слугує проміжною ланкою між відправником текстового повідомлення та його отримувачем, оскільки йдеться про первинну та вторинну комунікативні ситуації, де перша відбувається між відправником тексту оригіналу і його отримувачем-перекладачем, а друга – між перекладачем та власне кінцевим реципієнтом вже перекладеного повідомлення (Л.М. Черноватий).

Отже, процес письмового перекладу розглядається як рецептивно-репродуктивний вид мовленнєвої діяльності, під час якого задіяні мовленнєві механізми читання та письма, а також процеси пам'яті, уваги, смислового сприйняття, результативного осмислення, репродуктивно-продуктивного мислення. При цьому ключовим аспектом вчені вважають динамічну

еквівалентність, що передбачає збереження оригінальності початкового повідомлення з урахуванням усіх чинників (мовних і позамовних) комунікації.

Крім цього, творчий внесок українських науковців у процес модернізації змісту й технологій професійної підготовки майбутніх перекладачів правомірно вбачати в тому, що ними:

- обґрунтовано теоретичні передумови навчання майбутніх філологів письмового перекладу англomовних газетних публіцистичних текстів, продемонструвавши доцільність принципу їх добору (за критеріями еталонності автентичних текстів, їх обсягу й тематичності, перекладацької цінності) на підставі доступності і частотності вживання лексичних одиниць з огляду на перекладацькі труднощі, а також визначивши необхідні блоки перекладацьких знань, вмінь і навичок (Т.П. Василенко);

- виокремлено нові аспекти навчання анотаційного та реферативного перекладу публіцистичних текстів з врахуванням того, що зміст тексту іноземною мовою може інтерпретуватися вибірково, узагальнено і скорочено, що вимагає застосування різного ступеня смислової компресії шляхом реалізації умінь віднаходити необхідну інформацію за тематикою, визначати її ступінь (другорядна і основна), здійснювати стислий переказ змісту, зберігаючи основну думку, узагальнювати і анотувати інформацію у письмовій формі (К.О. Шевелько);

- розкрито особливості гетеровалентного перекладу, який застосовується для визначення виду письмового перекладу і характеризується комунікативною і кількісною нееквівалентністю стосовно тексту оригіналу (Л.М. Черноватий);

- виявлено основні стратегії та жанри німецькомовного наукового дискурсу з урахуванням провідних комунікативних завдань, які вимагають вияву здатності перекладача щодо з'ясування основної думки, предмета чи ситуації вивчення, мети та окреслення цілей дослідження, проведення аналізу досліджень з порушеного питання, планування вивчення теоретичної бази про предмет, проведення експериментів та наукових пошуків, а також

висвітлення їх результатів (А.М. Володько);

– виділено лексичні й стилістичні особливості перекладу науково-технічних текстів французькою мовою (вживання безособових форм, простих речень, пасивної форми дієслів, термінів, аббревіацій, скорочень, кліше, певних маркерів, дотримання тенденції до субстантивації) з виокремленням особливостей певних мисленнєво-мовленнєвих алгоритмів стосовно обробки інформації шляхом трансдукції чи семантичного згортання; дотримання змістової адекватності тексту перекладу початковому тексту; застосування визначених перекладацьких операцій (узагальнення, перефразування, поєднання); обмеженого вибору стратегій перекладу через вузьку специфіку інформації (В.Д. Ігнатенко);

– розроблено методику навчання майбутніх філологів письмового двостороннього перекладу (англійська й українська мови) з використанням мовного портфеля (Я.Г. Фабрична) з конкретизацією питань навчання письмового двостороннього перекладу комерційних листів (Т. Д. Пасічник) шляхом уведення відповідних підсистем вправ з врахуванням перекладацьких труднощів згідно з міжкультурно-комунікативною моделлю процесу письмового перекладу тощо.

З врахуванням творчого доробку вітчизняних вчених в освітній процес Міжнародного гуманітарного університету впроваджено поліваріативну модель навчання письмового перекладу здобувачів вищої освіти спеціальності 035 Філологія спеціалізації 035.041 «Германські мови та літератури (переклад включно), перша – німецька». Означена модель навчання письмового перекладу спрямована на формування у здобувачів означеної спеціалізації професійної компетентності, яка потрактована як таке новоутворення їхньої особистості, що «залучає комплекс різноманітних навичок, умінь, знань та навіть поглядів, якими володіють професійні перекладачі» [3, с. 209], структуровані за наступними складовими, серед яких:

– білінгвальна компетентність, яка ґрунтується на лексико-граматичних, соціолінгвістичних й текстових знаннях та вміннях у рамках

мов оригіналу й мови перекладу, враховуючи комунікативних ситуацій та жанрів (брошури, публіцистичні статті, інструкції, договори тощо);

– екстралінгвальна компетентність, що включає тематичні й спеціальні знання, а також знання про культуру;

– стратегічна/перекладознавча компетентність, яка передбачає оволодіння знаннями про суть, види і функції перекладу, стратегії і методи, які забезпечують ефективність перекладацької діяльності, а також про особливості розвитку ринку перекладацьких послуг;

– інструментальна компетентність, що складається зі знань, навичок та вмінь застосування інструментів і технологій перекладу, використання необхідних інформаційних джерел (словників, енциклопедій, програм пам'яті тощо), а також ведення й оформлення документознавства [3, с. 210].

Наша дослідницька позиція полягає в тому, що ефективність письмового перекладу забезпечує, крім означених вище, особлива – текстотвірна компетентність, під якою розуміється спроможність особистості «створювати тексти різного типу залежно від комунікативних завдань і ситуації спілкування на основі знання співвідношення правил і розходжень у побудови текстів двома мовами» [2, с. 17], а також здатність, яка «забезпечує успішність текстотвірної діяльності шляхом інтерпретації закладеного змісту оригіналу засобами мови перекладу, зберігаючи особливості іншомовного висловлювання» [1, с. 3], що має бути сформованою під час фахової підготовки на основі набутих здобувачами теоретичних знань та вмінь текстосприймання й текстотворення.

Література

1. Адамова Г.В. Формування текстотвірної компетентності майбутніх філологів у письмовому перекладі публіцистичних текстів німецькою мовою: Дис. ... доктора філософії / 011 Освітні, педагогічні науки. Тернопіль, 2024. 266 с.

2. Kelly D. A. Un modelo de competencia traductora: bases para el diseño curricular. Puentes. 2002. N 1. P. 9–20.

3. PACTE. Results of the validation of the PACTE translation competence model: acceptability and decision-making. Across languages and cultures. 2009. № 10. P. 207–230.

Дар'я Бойко

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Капустіна Надія Борисівна

Національний університет “Одеська юридична академія”

КОНЦЕПТ РЕАЛЬНОСТІ В ЦИФРОВУ ЕПОХУ

Онтологія, як розділ філософії, займається вивченням природи буття, існування і реальності. Ця область досліджує основоположні питання про те, що є реальним, що означає бути, і як структура реальності формує наше сприйняття світу. У цифрову епоху онтологія набуває нового значення, адже сучасні технології, такі як інтернет і віртуальна реальність, викликають питання про межі між фізичним і цифровим буттям. Чи можна вважати віртуальні об'єкти, цифрові ідентичності «реальними» в онтологічному сенсі? Як цифрова реальність впливає на розуміння існування, що століттями формувалося в традиційній філософії?

Перед початком нашого дослідження, слушним буде надати визначення ключових понять: реальності та віртуальної реальності. Реальність - це філософський термін, який означає усе те, що існує (існувало чи існуватиме) насправді. “Віртуальна реальність - потенційно можлива реальність, створена грою уяви або штучно симульована за допомогою новітніх інформаційних технологій” [1].

У цифрову епоху питання про те, що є реальним, набуває нових форм, оскільки ми все більше взаємодіємо з об'єктами, які не мають фізичного існування, але є невід'ємною частиною нашого повсякденного життя. Такі об'єкти, як фотографії, відео, віртуальні голограми або віртуальні світи ігор, викликають велику кількість філософських питань, особливо щодо того, як ми маємо їх розуміти з онтологічної точки зору.

Фотографії та відео є класичними прикладами цифрових об'єктів, які, з одного боку, є репрезентацією реального світу, а з іншого – існують лише як файли, дані в цифровому форматі на диску комп'ютера, в галереї телефону чи сховищі іншого електронного носія. Коли дивимося на фотографію, ми бачимо момент, який відбувався в реальності: це зображення справжньої людини, місця або події, явища, процесу тощо, які колись мали місце в реальності і відбувалися в певний час. Проте сама фотографія – це лише набір пікселів, який можна передати через комп'ютер чи інший пристрій, і, очевидно, вона не є самим об'єктом, що на ній зображено.

Відео у свою чергу має ще більш явний зв'язок із реальністю, оскільки воно зазвичай фіксує не один момент, а проміжок часу під час якого відбувалися або відбуваються реальні події. Відеозапис відображає певну реальність, але знову ж таки, лише в форматі даних, які можна переглядати на екранному пристрої. Це дозволяє нам ознайомитися зі станом минулого або взаємодіяти з теперішнім, не знаходячись безпосередньо в тій же ділянці простору (мова йде про відеозв'язок).

Тобто фото і відео є репрезентацією певного моменту в часі, який відбувався у фізичному просторі, але при цьому самі по собі вони не мають фізичного існування в такому ж сенсі, як об'єкти навколишнього світу. Доречно буде назвати їх цифровим слідом реальності.

Голограми є ще одним прикладом того, як цифрові об'єкти деформують сприйняття реальності. Хоча голограма створює тривимірне зображення об'єкта, людини тощо, яке може виглядати реальним і здаватися фізично присутнім у ділянці простору, воно насправді не має матеріальної сутності. Ці об'єкти існують лише як проекції світла, відображення інформації, що зберігається в цифрових даних. Голограми, як і інші цифрові об'єкти, не мають реального місця в просторі, проте вони можуть бути сприйняті як частина нашої реальності через візуальне або інше сенсорне сприйняття. Хоч вони можуть бути настільки реалістичними, що викликають емоційну реакцію (голограма померлої людини, створена за участі штучного

інтелекту), все одно вони не є реальними, натомість це скоріше репрезентація реальності, як і фото звідео, хоч і з більшою якістю її імітації. Окуляри доповненої реальності є технологією, яка безпосередньо взаємодіє з фізичним світом, доповнюючи його віртуальними елементами, що змінюють сприйняття реальності. Вони надають нове смислове й не тільки забарвлення реальності, що змінює наше бачення навколишнього середовища, проте ця нова картина не є істинною. Вона є лише імітацією, створеною для задоволення потреб і бажань користувача. Об'єкти, які ми бачимо через ці окуляри, не мають фізичного існування в реальному світі, і тому вони не можуть бути визнані частиною об'єктивної реальності. Таким чином, доповнена реальність є своєрідною інтерпретацією світу, що існує для конкретного індивіда і не претендує на об'єктивну істину.

У контексті нашого дослідження питання віртуальних світів ігор стає ще складнішим, оскільки вони не мають фізичної сутності поза межами програмного коду, але вони мають певну «справжність» для користувачів, які взаємодіють з ними. У віртуальних світах, на відміну від фізичної реальності, існують цифрові об'єкти, які мають значення лише в межах цього світу. Вони

«існують» як частина коду і виглядають реальними для гравця, оскільки взаємодія з ними створює ілюзію справжнього об'єкта, хоча, по суті, це лише дані, що відображаються на екрані. Якщо взяти приклад з ігровим ринком, де один гравець продає віртуальний об'єкт іншому, який за це платить реальними грошима, ми побачимо, як між двома реальностями – «справжньою» і віртуальною – виникає взаємодія. Не дивлячись на можливий реалізм, наслідки для реального світу чи будь-що інше віртуальні світи не можна прирівнювати до реальних і тим паче вважати їх «справжніми».

Виклики, які постають перед суспільством в цифрову епоху вимагають перегляду нашого розуміння реальності, оскільки сучасні технології, такі як віртуальні світи, цифрові об'єкти і доповнена реальність, розмивають межу

між тим що існує, і тим що не існує. Вони створюють враження справжності, змушуючи нас переживати реальні емоції, стаючи джерелом соціальних взаємодій і навіть фінансових змін у житті людини. Це свідчить про те, що цифрові об'єкти здатні викликати значущий відгук у нашому житті, формуючи новий, цифровий вимір нашої взаємодії зі світом. Проте, важливо пам'ятати, що, незважаючи на вплив і значення, ці об'єкти не мають об'єктивної присутності в матеріальному світі, і їхнє значення завжди залежить від людського сприйняття та технологічних засобів, які їх створюють. Віртуальна реальність є лише своєрідним відгомонам реальності, її репрезентацією й яка, не дивлячись на свій вплив, все ж залишається поза межами того, що ми можемо вважати 'справжнім'. Тому в цифрову епоху надзвичайно важливо зберігати критичне мислення і вміти відрізнити реальність від її цифрових імітацій, щоб не втрачати зв'язок з тим, що дійсно існує.

Література

1. Доброносова Ю. Д. Віртуальна реальність (філософія) // Велика українська енциклопедія. URL: [https://vue.gov.ua/Віртуальна реальність \(філософія\)](https://vue.gov.ua/Віртуальна_реальність_(філософія)) (дата звернення:14.11.2024).
2. Філософія : підручник / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань. Харків : Право, 2013. 432 с.
3. Іщенко Ю. Онтологія. Філософський енциклопедичний словник /(гол. редкол.) та ін.. Київ : Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України : Абрис, 2002. 742 с.

Бойчук Єлизавета

Науковий керівник: Бардіна Наталія, професор

Міжнародний гуманітарний університет

РЕГУЛЯТИВНА ФУНКЦІЯ ДИСКУРСУ НОВИН У БРИТАНСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯХ

Основними рисами сучасної лінгвістики вважають антропоцентризм, функціональність, міждисциплінарність та експланаторність. З огляду на це,

вибір новинного дискурсу в якості **об'єкта** дослідження вбачається цілком **актуальним**. Термін «дискурс» використовують у різних значеннях у філософії, літературознавстві, лінгвістиці, когнітології, культурології, психології, журналістиці, соціології. Але це зовсім не свідчить, на нашу думку, про його «розмитість», як вважають деякі автори: по-перше, у сучасній науці дослідження проводять не навколо терміну, а навколо проблеми, по-друге, у всіх тлумаченнях поняття (Рене Декарт, Е. Бенвеніст, М. Фуко, М. Пешьо, П. Серіо, Р. Барт, Ю. Хабермас, Т. ван Дейк, В. Чейф, Ф. Бацевич, О. Селіванова, І. Штерн та ін..) об'єднувальним компонентом є вказівка на те, що дискурс – це знакова подія (текст), розглянутий у просторово-часових координатах

Таким чином, дискурс – це ділянка об'єктивної реальності, об'єкт, який можна розглядати в різних аспектах, з різних точок зору, створюючи предмет дослідження в залежності від сформульованої мети.

Мета даної роботи – шляхом зіставного комплексного аналізу виявити мовні та позамовні засоби реалізації регулятивної функції новинного дискурсу в британських та українських Інтернет-виданнях.

Отже, **предмет** дослідження можна означити відповідно як «регулятивна функція дискурсу новин у британських та українських Інтернет-виданнях».

Досі Інтернет-видання залишаються маловивченим явищем серед науковців, хоча в останні роки з'являються публікації загального характеру фахівців з комунікаційних технологій, журналістів (А. Данилюк, О. К. Мелешенко, І. Штанько, М. Deuze, М. D. McKinley, D. Millison, K. Vinner та інших).

Матеріалом для аналізу стали дискурси Інтернет-газет “The Guardian” та «Українська правда».

Питанням регулятивної функції (функції впливу) публіцистичного дискурсу присвячено багато робіт. Маніпуляція масовою свідомістю сьогодні стала об'єктом вивчення соціологів, філософів, політиків, лінгвістів, психологів, журналістів, спеціалістів з теорії комунікації, серед яких можна

виокремити Р. Блакара, Д. Болінджера, Дж. Лакоффа, Г. Шиллера, Е. Шострома, Є. Доценка, Т. Ковалевську, Н. В. Бардіну, В. Різуна тощо.

«Уся історія вивчення масової комунікації ілюструє в тій чи іншій формі постановку дослідниками питання про медіа як інструмент впливу на маси, що виступають обов'язковим адресатом медіа-впливів [1, с.156].

Але при цьому, по-перше, бракує зіставних комплексних робіт, які б досліджували полікодові засоби впливу, по-друге, ніхто не звертався до порівняльного аналізу Інтернет-газет “The Guardian” та «Українська правда». Тому вбачається, що вибір предмету, матеріалів і методів дослідження характеризуються **новизною**.

Відповідно меті було сформульовано низку **завдань**:

1. Проаналізувати наукову літературу з проблеми пріоритетності функцій у медійних дискурсах;
2. Схарактеризувати особливості сучасних Інтернет-видань;
3. Розглянути складові поняття «дискурсні технології маніпулювання масовою свідомістю»: дискурс, маніпулювання, масова свідомість;
4. Проаналізувати системну організацію полікодових мультимедійних, гіпертекстових, інтерактивних регулятивних дискурсів Інтернет-газет “The Guardian” та «Українська правда»;
5. Дослідити застосування засобів впливу у новинних дискурсах онлайн-видань “The Guardian” та «Українська правда».

Шляхом аналізу сайтів Інтернет-газет “The Guardian” та «Українська правда» за весну та осінь 2024 року вдалось зробити наступні **висновки**:

1. Регулятивна система новинних дискурсів являє собою функціональну сукупність взаємопов'язаних сугестогенів.

2. Ключовими характеристиками обох Інтернет-видань є полікодовість, мультимедійність, гіпертекстуальність та інтерактивність.

3. Структура новинних дискурсів має дуже складну організацію. У цілому її можна порівняти з кубиком Рубика, або з когнітивною схемою, побудованою по принципу «фрейм + слоти». Фрейм – це постійні складові сайти, які мають постійні впливові складники: 1) символіка кольору

(однозначні синій – довіра, чесність; білий – чистота, прозорість, неофітство; амбівалентні червоний – пристрасть, небезпека та жовтий – радість, тривога, напруженість); 2) ритмічне повторювання реклами самого видання; 3) низка рубрик, які відповідають основним потребам людини – від фізіологічних до естетичних; 3) налаштування на користувача (прогноз погоди); 4) заклики до вступу у співбесіду.

4 Новини, включені до дискурсів “The Guardian” та «Українська правда», гетерогенні, містять знаки різних семіотичних систем, які існують у тісному зв’язку один з одним, утворюючи єдиний зміст повідомлення. Нами було виявлено три головні групи сугестогенних полікодових засобів: параграфеміку, маніпулювання числом, активація правої півкулі головного мозку читача.

Сподіваємось, робота має певну теоретичну значущість: запропонована схема аналізу доповнює наукові уявлення про полікодові засоби впливу, які залучають й структурні особливості організації сайти із залученням невербаліки. Результати можна використовувати при читанні лекцій з «Дискурсології», «Семіотики», «Теорії масової комунікації», а також у подальших дослідженнях. Практична значимість дослідження полягає в можливості застосовувати одержані результати для підвищення ефективності розробки сайтів українських Інтернет-видань, використовувати у практиці в роботі журналістів, викладачів тощо.

Література

1. Різун В. В. Теорія масової комунікації. Київ: Просвіта, 2008. 260 с. URL: <https://www.researchgate.net> (дата звернення: 14.11.2024).

Герасименко Анастасія

Науковий керівник: к. філол. н., доцент Фрумкіна Арина Леонівна,

Міжнародний Гуманітарний Університет

ЗАКОН ВЕРНЕРА ТА ЙОГО РОЛЬ У ПОРІВНЯЛЬНО- ІСТОРИЧНОМУ МОВОЗНАВСТВІ

Закон Вернера є важливим принципом у лінгвістиці, особливо для вивчення германських мов. Відкритий датським лінгвістом Карлом Вернером у 1875 році, цей закон пояснює, чому деякі приголосні в германських мовах стають дзвінкими, якщо перед ними стоїть ненаголошений голосний. Цей принцип допомагає зрозуміти звукові зміни, які не пояснюються законом Грімма. Закон Вернера є однією з найважливіших фонетичних закономірностей у порівняльній лінгвістиці, і він допомагає краще розуміти розвиток мов.

Щоб зрозуміти як саме працює закон Вернера треба детальніше розглянути дослідження його попередників Расмуса Раска та Якоба Грімма. Так як цей закон базується саме на їх наукових роботах [1, с.51].

Закон Раска та закон Грімма є фундаментальними принципами у вивченні фонетичних змін в германських мовах, і їх важко розглядати окремо. Вони тісно пов'язані між собою і допомагають лінгвістам зрозуміти еволюцію мов.

Закон Раска, названий на честь данського лінгвіста Расмуса Раска описує ранні спостереження за систематичними звуковими змінами між праїндоевропейськими та германськими мовами. Раск помітив закономірності, які пізніше Якоб Грімм розглянув більш детально [1, с.59].

Систематичні зміни приголосних: праїндоевропейські приголосні зазнавали систематичних змін у германських мовах. Наприклад, глухі змичні приголосні *p, t, k* перетворювалися на щілинні *f, θ, x (h)* у германських мовах.

Послідовні зміни: зміни були послідовними і відбувалися в певних умовах.

Ці спостереження заклали фундамент для подальших досліджень і привели до формулювання *закону Грімма*.

Якоб Грімм, спираючись на роботи вже відомого нам Раска, сформулював відомий закон, який описує перше германське пересування приголосних. Цей закон систематизує зміни приголосних у прагерманській мові:

- праіндоєвропейські глухі змичні приголосні *p, t, k* перетворюються на германські щілинні приголосні *f, θ, h*.
- праіндоєвропейські дзвінкі змичні приголосні *b, d, g* перетворюються на германські глухі змичні приголосні *p, t, k*.
- праіндоєвропейські дзвінкі аспіровані приголосні *bh, dh, gh* перетворюються на германські дзвінкі змичні приголосні *b, d, g*.

Карл Вернер виявив, що деякі звукові зміни в германських мовах не відповідали закону Грімма, який описує *перше германське пересування* приголосних. Він знайшов закономірність, яка пояснювала ці винятки, відкривши новий напрямок вивчення фонетичних змін мов [2,с.3].

То ж закон Вернера пояснює, як приголосні звуки в прагерманських словах змінювалися в залежності від наголосу в праіндоєвропейських словах. Основна ідея закону полягає в тому, що глухі приголосні (*/p/, /t/, /k/*) ставали дзвінкими (*/b/, /d/, /g/*), якщо вони йшли після ненаголошеного голосного. Це допомогло пояснити винятки з закону Грімма, коли в деяких германських словах зустрічаються дзвінкі приголосні замість глухих.

Механізм дії закону Вернера полягає у важливості наголосу:

- Якщо наголос був на попередньому складі, зміна не відбувалася.
- Якщо наголос був ненаголошеним, глухі приголосні перетворювалися на дзвінкі.

Зрозуміти дію закону буде простіше на прикладах, то ж розглянемо декілька прикладів:

- Праіндоевропейське слово *patēr* (батько) стало англійським "*father*". Глухий приголосний /t/ перетворився на дзвінкий /ð/ після ненаголошеного голосного.[3,с.226]

- Готське слово *brōþar* (брат) відображає закон Вернера, оскільки звук /t/ перетворився на /þ/ (відповідає англійському "th") після ненаголошеного голосного.

- У ранніх германських мовах звук s озвончувався до z після ненаголошеного голосного. Наприклад, індоевропейське слово *mus-* (миша) стало германським *musaz*.

То ж розглянувши детально передумови розвитку закону Вернера, його суть та механізм роботи, тепер ми можемо зробити висновок ,що він є важливою складовою у вивченні історії мови, допомагаючи лінгвістам досліджувати складні звукові зміни та глибше розуміти еволюцію мови.

Література

1. Жлутенко Ю.О., Яворська Т.А. Вступ до германського мовознавства. 1978. [URL: https://www.inmo.org.ua/assets/files/Vstup%20do%20herm.%20movoznavstva.pdf](https://www.inmo.org.ua/assets/files/Vstup%20do%20herm.%20movoznavstva.pdf) (дата звернення 23.10.2024).

Григор'єва Тетяна

Лазутін Віктор

Міжнародний гуманітарний університет

АНАЛІЗ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА МЕТОДИК НАВЧАННЯ ІНФОРМАТИКИ

У сучасному навчанні інформатики відбувається помітний розвиток у впровадженні інноваційних методик і технологій, які покликані підвищити ефективність навчального процесу та зацікавити учнів. Дослідження, проведені протягом останніх років, охоплюють такі освітні підходи, як проектно-орієнтоване навчання, гейміфікація, перевернуте навчання, а також методики розвитку обчислювального мислення. Метою даної роботи є аналіз сучасних підходів та їхньої ефективності в контексті навчання інформатики.

Wing і Harper акцентують увагу на найновіших тенденціях у викладанні інформатики, включаючи STEM-підходи, інтерактивне навчання та гейміфікацію [1]. Вони доводять, що інтерактивні методи значно підвищують мотивацію учнів, а також сприяють більш ефективному засвоєнню складних концепцій за рахунок залучення учнів у процес навчання. Це також підтверджується дослідженням Rich і Tsan, які показують, що проектно-орієнтоване навчання стимулює інтерес до предмета і допомагає розвивати важливі практичні навички [2].

Переваги перевернутого навчання в курсах інформатики розкрито у роботі Medeiros та співавторів [3]. Вони зазначають, що цей підхід дозволяє учням спершу знайомитися з теоретичними матеріалами вдома, а практичні заняття проводити в класі, що сприяє глибшому розумінню та ефективному використанню часу на заняттях.

Важливим аспектом сучасного навчання інформатики є розвиток обчислювального мислення, яке є фундаментальним для освоєння дисципліни. Veerasamy і Shukor здійснили огляд методик для розвитку обчислювального мислення та вирішення проблем у шкільній інформатиці [4]. Вони наголошують, що підходи, що стимулюють мислення, зокрема інтерактивні та проектно-орієнтовані методики, сприяють розумінню основних принципів інформатики та допомагають учням з легкістю переходити від теорії до практичної реалізації завдань.

Адаптація штучного інтелекту для персоналізації навчання у класах інформатики стає ще однією перспективною технологією. Woessner і Scherzinger вказують на можливості використання штучного інтелекту для створення адаптивних середовищ навчання, які підлаштовуються під індивідуальні потреби учнів [5]. Такі технології дозволяють персоналізувати навчання, що сприяє більш ефективному та зручному процесу засвоєння знань.

В процесі навчання інформатики дуже важливим є застосування персоналізованого підходу, оскільки, такий предмет, як інформатика

передбачає різний рівень знань і навичок у учнів. Персоналізований підхід із використанням адаптивних навчальних платформ дозволяє учням проходити матеріал у власному темпі, отримуючи підтримку та додаткові ресурси залежно від їхнього прогресу.

Різноманітні інтерактивні формати, такі як бінарний урок, брифінг, вебінар, відеоконференція, відеолекція, віртуальна консультація та віртуальні уроки, дозволяють адаптувати навчальний процес до потреб сучасних учнів, забезпечуючи гнучкість, доступність і можливість залучення до навчання з будь-якої точки світу.

Аналіз сучасних освітніх підходів та методик навчання інформатики показує, що розглянуті вище методи дозволяють краще підготувати учнів до викликів сучасного цифрового світу. Незважаючи на позитивні результати, впровадження нових методик потребує значних ресурсів, зокрема, часу на підготовку матеріалів і технічного забезпечення. Також важливо навчати вчителів ефективно застосовувати нові технології та адаптувати їх під конкретні потреби учнів. Ще однією проблемою є необхідність розробки більшої кількості інтерактивних платформ та симуляцій для уроків інформатики, які могли б допомогти вчителям інтегрувати практичні завдання в навчальний процес.

Таким чином, інноваційні підходи підвищують ефективність навчання, сприяють розвитку практичних навичок учнів і формують зацікавленість у предметі. Гейміфікація, проектно-орієнтоване навчання, STEM-підхід, перевернуте навчання та індивідуалізація мають свої переваги та обмеження, але в комплексі забезпечують всебічний підхід до вивчення інформатики.

Література

1. Wing J., Harper S. Trends and Perspectives in Informatics Education. ACM Transactions on Computing Education, 22(3), 2022, P. 256–280. doi:10.1145/3520804

2. Rich K., Tsan J. Exploring the Impact of Project-Based Learning on Student Engagement in Computer Science. *Journal of Educational Computing Research*, 59(5), 2021, P. 963–987. doi:10.1177/07356331211045201
3. Medeiros R., Ramalho G.L., Falcao T.P. Flipped Classroom in Computer Science Education: Challenges and Opportunities. *Computers & Education*, 177, 2022, 104374. doi:10.1016/j.compedu.2022.104374
4. Veerasamy A.K., Shukor N.A. A Review of Computational Thinking and Problem-Solving Skills in Secondary Education. *Journal of Computer Assisted Learning*, 39(1), 2023, P. 45–61. doi:10.1111/jcal.12614
5. Woessner M., Scherzinger M. Adapting AI for Personalized Learning in Informatics. *British Journal of Educational Technology*, 55(3), 2024, P. 201–218. doi:10.1111/bjet.13206

Добров Владислав

Ольга Цокур

Міжнародний гуманітарний університет

АГЕНТИВНІСТЬ ЯК ПРОВІДНА ВЛАСТИВІСТЬ СУБ'ЄКТІВ СТУДЕНТОЦЕНТРОВАНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Результати найновітніших досліджень, проведених в галузі іншомовної освіти переконливо доводять, що успішність вивчення іноземних мов залежить не тільки від концептуальних засад і дидактичної потужності певних методичних підходів, якості робочих програм та їх навчально-методичного забезпечення, кількості аудиторних годин, відведених на навчальну дисципліну «Іноземна мова», рівня професійно-педагогічної компетентності й міри досконалості навчально-розвивальної діяльності викладачів, але й від інтенсивності прояву специфічної властивості здобувачів вищої освіти - агентивності. Остання орієнтує на сприйняття «того, хто вивчає іноземну мову», не як пасивної й залежної від педагогічних впливів викладача особистості – об'єкта іншомовної освіти (як «того, кого навчають іноземної мови»), а як її рівноправного й повноцінного суб'єкта –

агента, який на основі усвідомлення власних потреб, здібностей і можливостей «тяжіє до самовираження в освітньому процесі», ініціюючи своє учіння шляхом вияву пізнавальної активності, самостійності, ініціативності, наполегливості й відповідальності, що дозволяє йому «виконувати практичні дії, націлені на досягнення завчасно запланованого результату навчання» [1, с. 133].

Зазначимо, що попри вагомий творчий доробок зарубіжних учених та вітчизняних дослідників у теорію проблемно-евристичного, дослідницько-інноваційного, особистісно зорієнтованого й студентоцентрованого навчання, агентивність здобувачів вищої освіти та способи її застосування в сучасних навчальних практиках під час здійснення фахової та іншомовної освіти усвідомлені не в повній мірі, через що висвітлені в наукових джерелах недостатньо, що й зумовлює актуальність порушеної проблеми.

Мета дослідження – розкрити сутність агентивності як провідної властивості суб'єктів студентоцентрованого навчання іноземних мов.

Аналіз наукової літератури засвідчує, що феномен агентності вперше був виокремлений у працях зарубіжних соціологів, присвячених опису ознак агентської влади (*agentic power*), що в межах своїх повноважень надає «структурно обумовлену можливість агента діяти автономно, незалежно від структурних та культурних обмежень» [2]. Згодом, в рамках соціально-психологічних досліджень було узгоджено, що феномен агентності стосується «індивідуальних характеристик агента в певному соціальному оточенні», через що агентність почала визнаватися як «людська здатність діяти усвідомлено відповідно до намірів, планів у темпоральному або біографічному режимі» [3, с. 11]. При цьому, агентність як набуту, а не вроджену рису особистості, що може змінюватися протягом життя, почали тлумачити у двох контекстах:

- як зовнішній актив – економічний та соціальний ресурс – статки, соціальний капітал, сімейні та інші зв'язки;
- як персональний ресурс особистості, який зумовлюють індивідуальні

характеристики інтелектуального або когнітивного розвитку, набуті навички, знання, фізична сила чи талант тощо.

Суттєво, що зусилля сучасної системи вищої освіти, в тому числі й під час викладання іноземних мов, сконцентровані здебільшого тільки на розвиток агентності як персонального ресурсу здобувачів і викладачів. Натомість, реалії функціонування сучасного закладу вищої освіти дозволяють зробити акцент на більш тісному взаємозв'язку освітнього та іншого (соціального, економічного, соціокультурного, інформаційного, цифрового, морального, комунікативного) середовища та наявних у його агентів ресурсів задля досягнення очікуваних результатів при реалізації освітньо-професійних і робочих програм. В означеному контексті більш адекватним видається визначення агентності як здатності провідних суб'єктів іншомовної освіти «зрозуміти вимоги середовища, у якому перебуває агент, скористатися можливістю використати всі наявні ресурси, або вжити заходів, які є для агента найвигіднішими та такими, що реалізують його потенціал якнайкраще» [3, с. 32].

Отже, у сучасному закладі вищої освіти, зорієнтованого на впровадження моделей інноваційного – студентоцентрованого навчання, видається дуже важливим аспект розвитку у здобувачів, зокрема майбутніх викладачів іноземних мов, агентності як їхньої здатності й спроможності «адекватно оцінювати середовище (навчальне, навчально-професійне, наукове, соціальне), усвідомлювати свою мету, мати змогу обирати найефективніший спосіб її досягнення, узгоджувати особисті та суспільні інтереси» [3; 4], а також «здійснювати контроль над своїм життям і давати йому найбільш ефективний напрям» [1, с. 134]. З врахуванням цього, агентність майбутніх викладачів іноземних мов правомірно представити єдністю наступних складових: соціальної, що передбачає необхідність будувати нові стосунки з людьми поза межами своєї сім'ї й розуміти свої права та обов'язки, пов'язані із суспільством, у якому вони живуть, у закладі освіти, в якому перебувають; моральної, яка, ґрунтуючись на критичному

мисленні, орієнтує на прийняття рішень, які визнають права та потреби інших учасників освітнього процесу; економічної, що на основі використання наявних можливостей дозволяє зробити свій внесок у місцеву, національну економіку; творчої, яка дозволяє широко застосовувати уяву, здатність до інновацій для досягнення професійних, наукових або інших цілей.

Література

1. Biesta, G., & Tedder, M. (2007). Agency and learning in the lifecourse: Towards an ecological perspective. *Studies in the Education of Adults*, 39(2), 132-149.
2. Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The New Psychology of Success*. New York: Random House Publishing Group.
URL: <https://docs.lib.purdue.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1013&context=giftedchildren>.
3. Marshall, V. & Clarke, P. (2010). Agency and social structure in aging and life-course research. *The SAGE handbook of social gerontology* /Eds. D. Dannefer & C. Phillipson. London: SAGE Publications Ltd. Pp. 294-305.
4. OECD. (2018). *The Future of Education and Skills. Education 2030*. Published under the responsibility of the Secretary-General of the OECD.
URL: [https://www.oecd.org/education/2030/E2030%20Position%20Paper%20\(05.04.2018\)](https://www.oecd.org/education/2030/E2030%20Position%20Paper%20(05.04.2018))

Загаревська Анастасія

Науковий керівник: к. філол. н., доцент Фрумкіна Арина Леонівна,

Міжнародний Гуманітарний Університет

КУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ БІЛІНГВІЗМУ: ЯК ЗНАННЯ ДВОХ МОВ ВПЛИВАЄ НА ІДЕНТИЧНІСТЬ І КУЛЬТУРНУ АДАПТАЦІЮ

В умовах глобалізації дедалі актуальнішою постає потреба взаємодії людей з представниками інших культур і мов. У більшості країнах світу проживає значна кількість осіб, які говорять двома або більше мовами. Це пов'язано з інтенсивною міграцією населення, культурним різноманіттям, потужним інформаційним потоком та іншими факторами, які можуть на це вплинути. Обумовленість цими чинниками цілком очевидна: зовнішні

фактори сприяють зміні мови, внутрішні – забезпечують засоби для реалізації цих змін.

Білінгвізм або двомовність за лінгвістичним тлумаченням визначається як володіння двома мовами і постійний перехід з однієї мови на іншу, залежно від ситуації спілкування. Проте сучасні дослідження проблеми багатомовності неодноразово підтверджують складність і неоднозначність цього поняття. Ймовірно насправді знання двох мов може вплинути на ідентичність особистості, а тим паче на його культурну адаптацію [5].

У цілому варто зауважити, що двомовність робить ідентичність людини більш динамічною, гнучкою та здатною легше адаптуватися до нових культурних середовищ, оскільки вони знайомі з різними культурними нормами та цінностями. Вони можуть переймати як традиції, так і цінності обох культур, що збагачує їхнє світосприйняття і дозволяє уникати культурних стереотипів. Ця подвійна ідентичність дає можливість обирати культурні елементи, які найкраще резонують з їх особистими переконаннями, що сприяє формуванню відкритого, гнучкого і толерантного світогляду. А це в свою чергу розвиває в них гнучкість та здатність до культурної інтеграції [2, с. 343].

Здебільшого виклики, що випадають на долю білінгвів пов'язані з пошуком балансу між різними аспектами власного "Я".

Безумовно білінгвізм впливає на самосприйняття та ідентичність особистості. Тому часто білінгви відчують себе "між" двома культурами. Це водночас збагачує їхнє внутрішнє життя та дозволяє краще розуміти та підтримувати обидві культури, проте може призводити до серйозних внутрішніх конфліктів.

Звідси іноді виникає так званий феномен "подвійного буття", коли білінгви відчують потребу адаптувати свою поведінку в залежності від мови і культурного контексту, в якому вони знаходяться. Ця здатність є одночасно перевагою і викликом, адже люди, які з раннього дитинства спілкуються двома мовами можуть відчувати себе розділеними між двома ідентичностями.

Неможливо не зазначити, що завдяки білінгвізму стає можливим збереження і передача культурних цінностей наступним поколінням. Оскільки білінгви часто виступають посередниками між двома культурами, допомагаючи своїм дітям зберігати мовні та культурні зв'язки з рідною культурою, одночасно інтегруючись в інші культурні контексти. Зі свого боку це сприяє розвитку більш збалансованої культурної ідентичності у дітей, що є вкрай важливим у сучасному багатокультурному суспільстві [4].

Варто також відмітити, що одним із провідних середовищ для формування білінгвальної особистості є освітні установи. Так як програми двомовного навчання побудовані таким чином щоб забезпечити учням доступ до вивчення матеріалу кількома мовами, це не тільки розширює їх світосприйняття, а також фундаментально впливає на самооцінку індивіда. Адже людина відчуває себе успішною одразу у двох культурних середовищах [3, с. 283].

Така ситуація спостерігається, наприклад, у лінгвістично різноманітних країнах, таких як Канада та Швейцарія, двомовні програми освіти яких сприяють злагодженому розвитку особистості студентів. А це в свою чергу допомагає особистості усвідомити свої культурні корені, сприяє формуванню толерантності та взаєморозуміння, інтегруючись у багатонаціональний світ.

Отже, двомовність має вагомий вплив на культурну ідентичність людини та її здатність адаптуватися до нового середовища. Вільне володіння двома мовами сприяє формуванню подвійної ідентичності, культурній адаптованості та розвитку міжкультурної компетентності.

У сучасному багатогранному суспільстві, де мультикультурність стає все більш розповсюдженою, двомовність дозволяє людям відчувати причетність до різних культурних обставин, роблячи їхню ідентичність більш комплексною та гнучкою.

Література

1. Жлуктенко Ю.А. Лінгвістичні аспекти двомовності. Київ: Вища школа, 176 с.

2. Палінська О.М. Білінгвізм в аспекті соціально-мовної взаємодії. *Вісник Львів. Ун-ту. 2004. Серія філол.* Вип. 34. Ч. I. С. 340–345.

3. Шумарова Н.П. Мовна компетенція особистості в ситуації білінгвізму: Монографія. Київ: Київський державний лінгвістичний університет, 2000. 283 с.

Заплітний Володимир

Міжнародний Гуманітарний Університет

ТІКТОК ЯК ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

У сучасному світі, де технології невпинно розвиваються, освіта також зазнає значних змін, інтегруючи інноваційні підходи до навчання. Одним із найбільш впливових інструментів стала взаємодія з цифровими платформами, зокрема соціальні медіа, які відкривають нові горизонти для навчального процесу. Вони відіграють важливу роль у цьому аспекті, надаючи учням нові можливості для вдосконалення англійської мови та встановлення зв'язків із міжнародною спільнотою. Взаємозв'язок між технологічним прогресом і вивченням англійської мови призвів до значних покращень в освіті, збагативши як методи викладання, так і навчальний досвід у всьому світі. Поява соціальних медіа була визнана мостом, який з'єднує сучасне суспільство, особливо молоде покоління, із інтерактивним і захоплюючим навчальним процесом.

Однією з найпопулярніших платформ соціальних медіа останніх років, особливо серед молодих учнів, є TikTok. Його широка популярність привернула увагу до його освітнього потенціалу, адже він відповідає стилю використання соціальних медіа поколінням Z для спілкування, обміну ідеями та освітніх цілей. TikTok, відомий як широко використовувана соціальна платформа з більш ніж мільярдом завантажень по всьому світу, суттєво змінив спосіб взаємодії та комунікації людей. Він дозволяє користувачам створювати та ділитися короткими відео, які часто зосереджуються на музиці, танцях і комедії.

Хоча TikTok зазвичай сприймається як розважальна платформа, він також має значний потенціал як інструмент для вивчення іноземної мови та робить вагомий внесок в освітній сектор, особливо в онлайн-навчанні. Дослідження показали, що соціальні платформи, такі як TikTok, можуть покращити впевненість студентів у собі та їхню академічну успішність [2, с. 14]. Роль цієї платформи в освіті досліджується з метою використання її потенціалу для покращення навчання і викладання через методи спільного, рефлексивного та дослідницького навчання [3, с. 67].

Мета цієї роботи – дослідити сучасну наукову літературу щодо ефективності використання TikTok як педагогічного інструмента для вивчення англійської мови в період з 2019 по 2024 роки в контексті початкової, середньої та вищої освіти [1, с. 104]. Пошук проводився у базах даних Scopus та Web of Science. Зокрема, огляд спрямований на вирішення наступних дослідницьких питань:

1. Які аспекти TikTok можуть бути використані як педагогічна стратегія на уроках англійської мови?
2. Наскільки ефективний TikTok як педагогічний інструмент у досвіді вивчення англійської мови?

Для аналізу було відібрано 10 досліджень, які були згруповані відповідно до основних розглянутих питань, таких як: освітні результати та способи використання TikTok як інструменту викладання або навчальної стратегії в класах з англійської мови. Групування також включає огляд досліджень із зазначенням авторів, ключових цілей, методів дослідження, функцій, навчальних підходів і результатів. Дослідження походять із таких країн: Малайзія (5), Китай (2), Індонезія (1), Саудівська Аравія (1) і Таїланд (1). У дослідженнях застосовували різні підходи, зокрема кількісні, якісні та змішані методи [1, с. 106].

У результаті аналізу було виявлено, що TikTok сприяє розвитку мовленнєвих навичок, таких як граматики, вимова, словниковий запас, і стимулює зацікавленість у читанні та активність у навчанні. Інтерактивна

платформа мотивує учнів використовувати творчі функції, зокрема створення відео та взаємодію з іншими користувачами, включно з носіями англійської мови.

Водночас зазначаються виклики, пов'язані з конфіденційністю, ризиком кібербулінгу, зниженням мотивації та можливістю відволікання на розважальний контент. TikTok ефективний для мовної практики поза класом, але не завжди перевершує традиційні методи викладання. Загалом платформа має перспективи для інтеграції в освітній процес, але потребує виваженого підходу, щоб максимально використати її можливості та мінімізувати ризики.

В перспективі подальшого дослідження можна вивчити довгостроковий вплив TikTok на засвоєння мови та оцінити його ефективність у різних освітніх середовищах. Важливо дослідити, як функції TikTok, такі як можливості створення контенту та потенціал для спільного навчання, можуть бути оптимізовані для різних контекстів навчання. Усунення поточних обмежень і невирішених питань допоможе краще зрозуміти, як соціальні мережі можна ефективно використовувати для покращення навчання іноземної мови. Ці висновки можуть сприяти розробці більш ефективних та інноваційних освітніх практик, забезпечуючи повну реалізацію освітніх переваг TikTok у швидко змінюваному середовищі технологічного навчання.

Література

1. Anua Jah, N. J., Tahreb, N. S., Ibrahim, Q., Hamzah, I. F. A., Halim, H. A. (2024). TikTok as Pedagogical Tool for English Language Learning. *Gading Journal for Social Science*, (pp.104-106).
2. Looichin, C., & Chuah, K. M. (2021). The use of voiceover challenges on TikTok as ESL speaking activities. In *Proceedings of the 3rd International Conference on Language Studies*, (p. 14).
3. Tan, K. H., Rajendran, A., Ying, Y. H., Siang, W. E. W., & Mohamad, M. (2023). Utilising TikTok features for speech communication. *World*

Златовласова Олександра

Міжнародний Гуманітарний Університет,

中国“家庭”概念的语义特征

引言。当前，乌克兰语言学家和翻译学家对汉语的重视逐渐提升，这种需求来自全球化背景下与中国高效国际沟通的需要，以及世界政治经济和安全形势日益不稳定的风险。因此，理解外国伙伴的语言文化特征是促进乌中外交关系的必要条件。理解“家”作为关键的汉语概念之一的语义特征将对学习汉语的学生，特别是未来的翻译人员和教师产生积极影响。该概念具有广泛的语义领域，因此在教学过程中尤为重要。

本研究的对象是汉语系统中的“家庭”概念。**研究的主题**是其语义特征，**研究目的**是确定该特征在汉语母语者的语言文化空间中的表现。为了实现研究目标，设定了以下**任务**：确定“家庭”概念在语言文化空间中的含义；分析该概念作为语言系统中的关键词；根据现有的文献资源研究“家”这一汉字的语义特征。

材料和方法。国内外学者对汉语概念的研究致力于通过对关键语言表达的词源学、语义和语境使用的综合分析，揭示“家庭”概念在汉语母语者的语言世界观中的内容领域。这样的研究方法有助于细化社会中形成特定信息结构的**概念、联想、情感和价值观**。研究的难点在于缩小和明确这一概念的语义领域，以便在不同语境和语言场景中正确翻译该概念。

中国的“家庭”概念具有深厚的文化和社会根基，其语义特征不仅反映了传统价值观念，还与现代社会的发展紧密相连。在中国文化中，家庭被视为社会的基本单元，承载着血缘、亲情和责任等多重意义。家庭的定义不仅包括直系亲属，还涵盖了亲戚、朋友等广泛的社会关系。这种独特的关系网体现了中国人重视集体主义和群体归属感的文化特征。

在当今社会，随着经济的快速发展和城市化进程的加快，家庭结构和功能发生了显著变化。传统的大家庭模式逐渐向核心家庭转变，家庭成员之间的关系也变得更加多元化。这一变化对家庭内部的沟通、角色分配以及家庭成员的心理健康等方面提出了新的挑战。因此，深入研究“家庭”概念的语义特征，能够帮助理解现代家庭在社会变迁中的适应能力和面临的困境。此外，随着社会观念的逐步开放，家庭的意义也在不断演变。现代家庭不仅仅是生育和抚养下一代的场所，更成为情感支持和个体发展的重要环境。这一转变促使学术界重新审视家庭的定义，并探索其在不同文化背景下的表现形式和功能。因此，对中国“家庭”概念的语义特征进行研究，不仅有助于揭示家庭在社会结构中的重要性，也为制定与家庭相关的政策和服务提供理论支持，以更好地满足现代社会的需求。

最后，研究中国“家庭”概念的语义特征具有重要的学术和社会价值。它不仅能增进我们对家庭文化的理解，还能为应对现代家庭面临的挑战提供有益的参考，促进家庭和社会的和谐发展。

该研究的实际意义在于需要了解外国伙伴的语言文化特征，以避免在乌中外交关系中出现误解。同时，理解“家”这一关键汉语概念的语义特征将

对未来的翻译人员和教师的培养产生积极影响。“家”概念拥有广泛的语义领域，这使得它在教学过程中显得尤为重要。本研究的理论基础为研究概念的语言学家的相关著作，这些著作涉及不同主题和语言材料的研究。综述表明，学者们在定义概念的本质方面仍存在分歧，提出的分类依据也各不相同：包括作为语言认知现象、心理语言现象或语言文化现象，或作为文化的基本单位、抽象的科学概念。

研究成果。已研究的科学方法和词典资料表明，“家”概念的语义特征在汉语语言文化变化中得到了良好的体现，这使得该概念为汉语中的所有词汇赋予了意义。通过追溯这些变化，明确了“家”概念的语义领域，并突出当前语言趋势，这对于高等院校中未来翻译学家的培养尤为重要。

近些年来，受西方自由民主价值观对现代中国社会，尤其是家庭关系的影响，汉语在评价和解释“家”概念方面发生了明显变化。二十世纪的历史事件使得一些家庭和家族的称谓逐渐消失。女性地位和经济状况的变化引发了大量的新词汇，反映了这些语言外因素的变迁。与此同时，老一代人和中国共产党领导人依然提倡传统的家庭观念和价值观 [1]。

传统上，在中国文化中，家庭是宇宙构造和国家社会关系的原型。孔子以孝道为国家制度的核心，这要求晚辈尊敬长辈。因此，国家被视为一个以皇帝为首的封建家庭，这对“家”概念的语义范式产生了影响 [2]。

中国家庭的典型特征包括血缘关系或婚姻联系、财产共用和经济独立。家庭传统上包括三代人同居一屋。祖先崇拜在儒家社会中至关重要，它培

养了人性和责任感 [3]。在儒家社会中，若妻子无法生育男孩，丈夫可以纳妾或收养孩子，这是一种普遍的做法。

家族至今仍是中国的核心，其利益高于个人。在中国社会中，“家”不仅指最亲近的家庭成员，还包括大家族中多个亲属，甚至包括故乡和“小家”。这种观念体现了形成中国人核心身份的个人和集体纽带。

结论。因此，中国的“家”概念具有非常广泛的语义领域，深深地植根于中国的文化、社会和历史传统中。它不仅指最亲近的家庭成员，还涵盖整个家族，包括远亲和故乡，形成了一种独特的“家园”概念。尽管受到全球化和现代中国社会变迁的影响，但这一概念依然是中国文化和价值观的基础。传统的儒家家庭观念以孝道和尊重长辈为核心。虽然现代趋势逐渐改变了某些家庭内部关系，但在社会经济条件的变化中，尤其是在西方价值观影响的增加下，出现了新的家庭概念的解读，这反映在新词汇和传统语言结构的转变上。然而，“家”依然是汉语世界观中最重要的概念之一，不仅传达词汇意义，还反映了中国人的世界观和文化身份。

参考文献清单

1. 周苓仲, 何泽人. 典故 100: 汉英对照. 北京: 华语教学出版社, 2010. – 284 S.
2. 杨天庆. 和老外聊文化中国. 四川: 天地出版社, 2013. – 346 S.
3. 梅家驹, 竺一鸣, 高蕴琦, 殷鸿翔. 同义词词林. 上海: 辞书出版社, 1996. – 653 S.

ЛІНГВОКОГНІТИВНИЙ АНАЛІЗ: ДВА ОСНОВНИХ НАПРЯМИ ТА ЇХ ВЗАЄМОДОПОВНЮВАНІСТЬ

Лінгвокогнітивний аналіз є важливою методологією вивчення взаємозв'язку між мовою та мисленням, що дозволяє глибше зрозуміти процеси концептуалізації реальності через мовні засоби. У цьому підході виділяються два основних напрями, кожен із яких має свої цілі, методи та результати. Перший напрям передбачає аналіз від концепту до мовних засобів, тоді як другий – від мовних одиниць до реконструкції концепту. Обидва підходи є самодостатніми, однак у своїй сукупності вони забезпечують комплексне бачення мовної концептуалізації.

Перший підхід у лінгвокогнітивному аналізі спрямований на дослідження концепту як базової одиниці когнітивної сфери. Концепт розуміється як ментальне утворення, що узагальнює знання про певний об'єкт, явище чи ідею. Дослідження в межах цього напрямку починається з вибору концепту, наприклад, «щастя», «влада» або «свобода». Після цього здійснюється аналіз усіх можливих мовних засобів, які використовуються для його вираження: лексичних одиниць, фразеологізмів, метафор, синтаксичних конструкцій тощо.

Основна мета цього підходу – виявити структуру концепту, його базові складові та семантичні ознаки, які дозволяють зрозуміти, як конкретна культура концептуалізує ту чи іншу категорію. Наприклад, концепт «свобода» у різних культурах може включати різні значення: в одній культурі акцент може бути на індивідуальній незалежності, а в іншій – на можливості колективного вибору. Цей підхід дозволяє простежити, як мова формує і передає значення концепту через різноманітні мовні засоби.

Другий підхід, навпаки, розпочинається з аналізу конкретного ключового слова або мовної одиниці. Дослідник підбирає різноманітні

контексти вживання цього слова і досліджує його семантичне наповнення. Цей підхід дозволяє з'ясувати, як у процесі мовного вживання слово набуває нових значень, які семантичні ознаки воно може виражати та як ці значення змінюються залежно від контексту.

Таким чином, від мови до концепту дослідження розкриває динаміку мовної семантики та її зв'язок із мисленням. Наприклад, вивчення слова «дім» може виявити різні семантичні компоненти: фізичний простір, місце безпеки або символ родинних зв'язків. На основі цих семантичних ознак відбувається реконструкція концепту «дім» як багатозначного поняття, яке несе як матеріальні, так і культурні значення.

Обидва напрями – від концепту до мови та від мови до концепту – мають свої переваги і обмеження. Перший підхід дозволяє створити цілісне уявлення про концепт як ментальну одиницю, розкрити його структуру та внутрішню організацію. Водночас він не завжди здатен урахувати всю варіативність мовного втілення концепту в реальних текстах і контекстах. Другий підхід, навпаки, фокусується на конкретних мовних явищах і забезпечує глибокий аналіз семантичних змін, але може не охопити повною мірою когнітивну цілісність концепту.

Зазначимо, що результати, отримані другим підходом, не завжди збігаються з результатами, отриманими першим шляхом. Це свідчить про складність і багатогранність взаємодії мови та мислення, де мова може змінювати значення концепту залежно від контексту та ситуації вживання. Однак саме поєднання обох підходів дозволяє створити максимально повну картину концептуалізації, поєднуючи когнітивні та мовні аспекти.

Лінгвокогнітивний аналіз як методологія вивчення мови та мислення базується на двох основних напрямках, кожен із яких має свої особливості та цінність. Аналіз від концепту до мови забезпечує цілісне бачення концептуальної структури, тоді як аналіз від мови до концепту розкриває семантичну динаміку мовних одиниць. Разом ці підходи створюють

комплексну методику дослідження концептуалізації, що дозволяє глибше зрозуміти, як мова відображає та формує людське мислення.

Література

1. Белова А. Д. Категоризація та концептуалізація знання в теоретичній та прикладній лінгвістиці *Лінгвістика XXI століття: нові дослідження і перспективи* / НАН України, Центр наукових досліджень і викладання іноземних мов; редкол. А. Д. Белова (голов. ред.) [та ін.]. Київ: Логос, 2008.
2. Белова А. Д. Лінгвістичні перспективи і прогнози у XXI ст-ті : [зб. наук. праць] *Лінгвістика XXI ст-тя: нові дослідження і перспективи*. Київ: Логос, 2006. № 1.
3. Вільчинська Т. П. Розвиток концептосфери сакрального в українській поетичній мові XVII–XX ст.: автореф. дис. ... д-ра філол.наук: 10.02.01 – укр. мова. Київ, 2009.
4. Голубовська І. О. Етнічні особливості мовних картин світу. Київ: Логос, 2004.
5. Селіванова О. О. Проблеми концептуального моделювання в сучасних мовознавчих студіях *Лінгвістичні студії : Зб. наукових праць*. Черкаси– Брама-Україна. 2006. Вип. 2.

Красневич Анастасія

Першина Любов Володимирівна

Міжнародний гуманітарний університет

ВИКОРИСТАННЯ СКАФОЛДИНГУ ТА АУДІО-ВІЗУАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Будь-який аспект життя сьогодні піддається впливу глобалізації та діджиталізації, і як наслідок люди розвивають кліпове мислення. Здобувач освіти не є виключенням, тому освітній процес також піддається змінам, що вимагає від викладачів адаптації до нових умов. Одним із підходів, що допомагає адаптувати нові реалії є стратегія скаффолдинг (англ. scaffolding), що вперше була впроваджена Дж. Брунером у 1970-х роках. Її сутність

полягає у поетапній підтримці студентів, що забезпечує поступовий перехід до самостійного виконання завдань.

Метою даної роботи є визначення ефективності використання скаффолдингу в поєднанні з аудіовізуальними технологіями для підвищення якості навчання іноземних мов в умовах кліпового мислення. Предметом дослідження виступає вплив використання скаффолдингу та аудіовізуальних технологій на якість навчального процесу.

Скаффолдинг передбачає наступні ключові принципи: контекстуалізацію завдань, допомогу викладача, що поступово зменшується та візуалізацію інформації. На думку дослідників, важливою умовою успішного використання цього підходу є створення «ситуацій успіху», які мотивують студентів і знижують рівень їхньої тривожності [1]. За сучасних умов, психологічний стан здобувачів освіти є ключовим фактором, що може позитивно чи негативно впливати на якість отриманих знань.

Американський вчений П. Бенсон визначає скаффолдинг як «фактично міст від того, що учні вже знають, до того, що вони ще не знають. Якщо скаффолдингом керувати належним чином, він діятиме як активатор, а не як блокатор» [5]. Іншими словами технологія скаффолдингу полягає в тому, що вчитель за допомогою спеціальних завдань і інструкцій спрямовує учня до відкриття нових знань, спираючись на його попередній досвід. Ця підтримка може проявлятися у формі блок-схем, ключових запитань або простих рекомендацій. Скаффолдинг є особливим типом взаємодії педагога з учнями, де ключовою характеристикою є поступове зменшення допомоги («згасаюча допомога» або англ. «fading help»): на початку допомога є активною, а з часом вона зводиться до мінімуму або повністю припиняється. Збільшення чи зменшення допомоги залежить від успішності опанування учнями знань.

Інтеграція аудіовізуальних технологій у процес мікронавчання посилює ефективність скаффолдингу. Використання інтерактивних відео, симуляцій, презентацій та онлайн-платформ, таких як Moodle, Zoom, Miro або Canva, дозволяє студентам краще сприймати матеріал і практично його

застосовувати [2].

На практиці скаффолдинг поділяється на три типи: сенсорний, графічний та інтерактивний. Сенсорний передбачає використання фізичних об'єктів та моделювання, графічний – інтелект-карти та схеми, а інтерактивний орієнтований на спільне навчання через групові завдання [1].

Етапи впровадження цієї стратегії включають підготовку завдань відповідно до рівня студентів, інтерактивне навчання за допомогою аудіовізуальних матеріалів та поступове зменшення підтримки викладача. Цей підхід забезпечує формування самостійності студентів та підвищення їхньої мотивації [4, с. 24-29].

Дослідження доводять ефективність скаффолдингу у навчанні іноземних мов. За даними Неживої та Крашеніннікової, студенти демонструють покращення критичного мислення, письмових та аудіювальних навичок. Крім того, технологія допомагає уникнути почуття сором'язливості та страху помилок, що є важливим для засвоєння мовних компетенцій [1].

Переваги застосування скаффолдингу наступні: підвищення мотивації, адаптивність до потреб різних студентів, формування самостійності та активної участі в навчальному процесі. Варто зазначити, що для досягнення максимального ефекту важливо інтегрувати аудіовізуальні технології, які дозволяють створювати інтерактивні освітні матеріали [3, с. 56].

Таким чином, технологія скаффолдингу у поєднанні з аудіовізуальними технологіями сприяє ефективному навчанню та розвитку ключових мовних компетенцій студентів. Використання цього підходу забезпечує сучасну, адаптивну та мотивуючу освітню практику для здобувачів освіти.

Перспективи подальших досліджень полягають у створенні та покращенні нових методик використання аудіовізуальних технологій у навчанні в умовах кліпового мислення, розробці зручних платформ для індивідуального навчання та аналізі їхнього впливу на підготовку студентів.

Література

1. Нежива О. М., Крашеніннікова Т. В. Технологія скаффолдингу в процесі оволодіння іноземною мовою. Наукові записки: Серія педагогічні науки. 2024. URL: <https://pednauk.cusu.edu.ua> (дата звернення 1.12.2024)
2. Arora B. Scaffolding instruction for improvement in learning English language skills. International Journal of Educational Research and Evaluation. 2024. URL: https://www.researchgate.net/publication/379463722_Scaffolding_instruction_for_improvement_in_learning_English_language_skills (дата звернення 1.12.2024)
3. Hammond J. (Ed). Scaffolding: Teaching and learning in language and literacy education. Newtown: Primary English Teaching Association, 2001. URL: https://www.researchgate.net/publication/234758888_Scaffolding_Teaching_and_Learning_in_Language_and_Literacy_Education (дата звернення 1.12.2024)
4. Walqui A. Scaffolding instruction for English language learners: A conceptual framework. International Journal of Bilingual Education. 2006. С. 24–29. URL: https://www.researchgate.net/publication/241712841_Scaffolding_Instruction_for_English_Language_Learners_A_Conceptual_Framework (дата звернення 1.12.2024)
5. Wood D., Bruner J., Ross G. The role of tutoring in problem-solving. Journal of Child Psychology and Psychiatry. 1976. 17(2). URL: <https://acamh.onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.1469-7610.1976.tb00381.x> (дата звернення 1.12.2024)

Ларіна Єлизавета

Науковий керівник: доктор філологічних наук, доцент

Шкворченко Наталія Миколаївна

Міжнародний гуманітарний університет

ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АКРОНІМІВ В АНГЛОМОВНОМУ ІНТЕРНЕТ-ДИСКУРСІ

Вступ. Інтернет як глобальний простір комунікації суттєво впливає на

формування сучасної англомовної лексики. Серед найпомітніших явищ – акроніми, які стали невід’ємною частиною онлайн-спілкування. Вони є відображенням сучасних технологічних змін і соціальних трендів, сприяючи ефективності передачі інформації та створенню певних мовних ідентичностей. Крім того, розвиток цифрових платформ і соціальних мереж стимулює появу нових форм скорочень, що дозволяють передавати емоції, економити час і виражати належність до певних культурних чи соціальних груп. Зростаюча кількість акронімів у сучасному цифровому просторі демонструє адаптивність англійської мови до нових технологічних умов, а також її здатність відображати динаміку культурного та соціального розвитку. Саме тому дослідження акронімів в англомовному Інтернет-дискурсі є важливим для розуміння мовних і соціокультурних процесів.

Головною метою дослідження є глибокий аналіз лінгвістичних особливостей акронімів, які використовуються в англомовному Інтернет-дискурсі, та визначення їхньої ролі в сучасній цифровій комунікації. У сучасному світі, де цифрова взаємодія є невід’ємною частиною повсякденного життя, акроніми виконують ключову функцію мовної економії, спрощуючи обмін інформацією та пристосовуючи мову до умов швидкої комунікації. Дослідження акронімів дозволяє зрозуміти, як мовна система адаптується до нових викликів цифрової епохи, виявляючи зв’язок між мовною економією та глобальними культурними трансформаціями. Ця тема є актуальною, оскільки акроніми впливають на формування нових норм комунікації, сприяють збагаченню лексики та адаптації мовних стандартів до умов цифрової реальності.

У рамках дослідження розглядаються структурні та семантичні характеристики акронімів, які використовуються в англомовному Інтернет-дискурсі. Автори прагнуть проаналізувати, яким чином акроніми виконують різні прагматичні функції, зокрема слугують засобом економії часу, інструментом групової ідентичності та засобом вираження емоцій. Особливу увагу приділено культурним і соціальним аспектам їхнього використання, що

дозволяє зрозуміти, як акроніми формують унікальні мовні особливості цифрового середовища. Завдання також включає аналіз впливу цифрових платформ, таких як соціальні мережі, месенджери та онлайн-форуми, на розвиток і популяризацію акронімів.

Об'єктом дослідження є акроніми як унікальний мовний феномен, що відображає особливості англomовного Інтернет-дискурсу. Вони виступають не лише засобом економії часу й зусиль під час спілкування, а й важливим соціолінгвістичним інструментом. Акроніми формують мовну специфіку онлайн-комунікації, демонструючи культурні, соціальні та технологічні особливості сучасності. Їх використання поширюється на різні онлайн-платформи, включаючи соціальні мережі (TikTok, Twitter), месенджери (Telegram, WhatsApp) та інші форми цифрового спілкування.

Предметом дослідження є лінгвістичні особливості акронімів, включаючи їх структурні, семантичні та прагматичні характеристики. Вивчаються їхні функції в Інтернет-дискурсі, такі як економія часу, маркування соціальної ідентичності, створення неформальної атмосфери спілкування та естетична привабливість тексту. Крім того, розглядаються типи акронімів залежно від їхнього походження та стилю використання: формальні та неформальні, загальновживані та вузькоспеціалізовані, які відображають професійний чи культурний контекст. Аналіз предмета дослідження дозволяє краще зрозуміти, як мовні явища адаптуються до потреб цифрового суспільства.

Результати дослідження свідчать про те, що акроніми стали невід'ємною частиною англomовного Інтернет-дискурсу, виконуючи як комунікаційну, так і соціолінгвістичну функції. Вони не лише полегшують обмін інформацією, скорочуючи текст, але й забезпечують емоційний вплив, структурують розмову та сприяють створенню групової ідентичності. Завдяки акронімам, цифровий дискурс отримав новий рівень гнучкості, дозволяючи користувачам пристосовувати мову до швидких темпів життя. Крім того, вплив технологій, таких як автозаміна та рекомендації у

месенджерах, сприяє закріпленню акронімів на рівні масової культури.

У майбутньому важливо дослідити, як акроніми еволюціонують у контексті нових комунікаційних форматів, таких як аудіовізуальні платформи чи доповнена реальність. Подальший аналіз соціокультурного значення акронімів дозволить краще зрозуміти їхню роль у формуванні цифрових спільнот і мовних норм. Особливу увагу слід приділити порівнянню акронімів з іншими засобами скорочення тексту, зокрема емоджі та мемами, що також є важливими елементами цифрового спілкування. Важливим напрямом є вивчення міжмовного впливу акронімів та їхньої інтеграції у мовні системи інших культур, що може дати уявлення про глобальну мовну динаміку в цифрову епоху.

Література

1. Cheng M., Lee Y., Park J. Digital Language Evolution: The Role of Platforms. Singapore: Springer, 2021. 214 p.
2. Crystal D. Language and the Internet. Cambridge: Cambridge University Press, 2006. 284 p.
3. Farrell T., Everett J. The Linguistic Economy of Social Media. London: Routledge, 2020. 192 p.
4. Thurlow C., Mroczek K. Digital Discourse: Language in the New Media. Oxford: Oxford University Press, 2011. 328 p.

Мамалига Владислава

Першина Любов Володимирівна

Міжнародний гуманітарний університет

ЗМІСТ КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВОГО РЕПЕРТУАРУ

ВЧИТЕЛЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Приєднання Національної системи вищої освіти до Болонського процесу та реалізація рекомендацій Європейської Ради з мовної освіти вимагають підготовки нового покоління фахівців, здатних до самонавчання та самоорганізації, впровадження освітніх інновацій та інформаційних

технологій, привабливості нових технологій та підвищення якості освіти, володіння як мінімум однією іноземною мовою. Слід виокремити особистісно-орієнтований підхід до організації освітнього процесу в загальноосвітніх школах, що включає в себе перехід від традиційних засобів професійного розвитку особистості до інноваційних засобів; від пріоритету вузько спеціалізованих завдань до загального розвитку особистості майбутніх вчителів, від субординації в системі вчитель-учень до освітньої взаємодії, співтворчості. Сьогодні відбуваються зміни в ролі сучасних викладачів англійської мови, викликані реформою Міністерства освіти і науки. Слід зазначити, що Нова українська школа (НУШ) значно розширила функціональні можливості вчителів – від звичайних наставників і джерел знань до тренерів, фасилітаторів, тьюторів, модераторів і менторів-наставників, які спрямовані на індивідуальну освітню траєкторію дитини [2].

Оскільки в самому документі немає тлумачення цих термінів, а також в навчальній літературі немає чітко визначених відмінностей, викладач-практик повинен визначити суть цих понять, ґрунтуючись на власному досвіді. Таким чином, Захарченко О. називає модератора не тільки лідером, який підтримує і організовує активну роботу групи, а й забезпечує участь кожного студента в навчальному процесі. В свою чергу, функція фасилітатора включає в себе здатність викладача взаємодіяти в інтерактивному режимі, і якщо потрібна додаткова допомога в поясненні певних концепцій, методів виконання, стратегій, поліпшення вимови і т. д., учню потрібен тьютор. Роль наставника полягає в тому, щоб ділитися набутим досвідом зі студентами [2].

Гарлицька Т. Зазначає, що у цих умовах особлива відповідальність покладається на науково-педагогічних працівників, які повинні підготувати нове покоління викладачів англійської мови, що відповідають всім вимогам, в рамках програм і предметів вищих закладів освіти [1].

Питання про зміст методики викладання іноземних мов продовжує залишатися одним з найбільш актуальних. Зміст навчання передбачає всі

навички, які студент повинен придбати в процесі навчання. Це спеціально підібрана і затверджена державою система знань, умінь і методів, необхідних людині для ефективної, творчої та професійної діяльності.

Деякі методисти вважають, що компонентами освітнього контенту є навички та вміння володіння певними мовними матеріалами (лексика, граматика, фонетика, орфографія), знаннями усного мовлення і читання, текстів, мовних понять, яких немає в рідній мові.

Сучасні вітчизняні та зарубіжні дослідники розглядають зміст освіти як категорію, яка постійно перебуває у стані розвитку, відображаючи тематичний та процесуальний аспекти [3]. Перший – тематичний аспект, як правило, співвідноситься з різними знаннями і включається в процес вивчення навчальних предметів. Другий – процесуальний аспект – це реальні навички та вміння використовувати отримані знання для здійснення усного або письмового спілкування. Щодо до структури змісту навчання, то зустрічаємо наступні компоненти:

1) тематичні компоненти: мовні одиниці і мовні звороти, теми ситуативного спілкування, знання про країну, в якій вивчається мова, тексти.

2) процесуальні компоненти:

- репродуктивні (словниковий запас і граматичні навички, а також навички усного та писемного мовлення на іноземних мовах);

- творчі (здатність виконувати мовні дії для задоволення потреб спілкування і пізнання, компенсаторні навички, творчі навички – здатність створювати творчі завдання в мовних ситуаціях).

3) аксіоматичні елементи (почуття і цінності): цінності як детермінанти діяльності і поведінки особистості (патріотизм, світова культура, повага до культурного розмаїття і його проявів, толерантність, свободи і права особистості і т. д.); освітні процеси (спілкування, мотивація, естетичні, особистісні та пізнавальні інтереси), особистісні якості студентів (особистісне та професійне самовизначення, орієнтація на соціальні ролі та міжособистісні стосунки), емоційні стани та цінності, які потребують

оновлення в установках.

Отже, можна сказати, що зміст роботи по формуванню мовленнєвого репертуару включає в себе наступні компоненти:

Мовленнєвий матеріал – аудіоматеріал (вживання певних виразів в класі). 2. Сфери спілкування, теми, ситуації (професійна орієнтація). 3. Знання, вміння і грамотна мова (знання і вміння використовувати відомі мовні вирази, кліше, словосполучення, відповідність між комунікативними намірами і висловлюваннями для їх реалізації). 4. Цінності, які необхідно актуалізувати в освітньому процесі (щоб зрозуміти важливість оволодіння комунікативно-мовленнєвим репертуаром для майбутньої професійної діяльності).

Література

1. Гарлицька Т. Сучасні тенденції підготовки вчителів англійської мови. Актуальні питання гуманітарних наук. Вип 58, том 1, 2022. С. 263-269.

2. Захарченко О. А. Адаптивне навчання на уроці англійської мови: ролі вчителя як модератора, коуча, фасилітатора та тьютора. Педагогіка партнерства як основа розвитку суб'єктів освітньої діяльності в умовах НУШ : зб. Матеріалів наук.-практ. конф., 15 травня 2019 р. Житомир, 2019. URL: <https://conf.zippo.net.ua/?p=277> (дата звернення: 6.11.2024).

3. Allwright R. L. The importance of interaction in the language classroom. *Applied Linguistics*.1984.5(2). 156-171.

Мінаков Ілля

Науковий керівник: Фрумкіна Арина Леонівна к. філол. н., доцент

Міжнародний гуманітарний університет

ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДТРИМКИ УЧНІВ У НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ В УМОВАХ ВІЙНИ

Сучасні виклики, пов'язані з війною, суттєво впливають на навчальний процес в Україні, призводячи до значних змін у освітньому середовищі. В умовах постійних загроз та невизначеності учні стикаються з емоційним напруженням, яке може негативно впливати на їхнє навчання та загальний психоемоційний стан. У зв'язку з цим виникає необхідність у впровадженні

новітніх підходів та методик, які враховують специфіку викладання в умовах кризи. Це можуть бути інтерактивні методи навчання, використання цифрових технологій, адаптація навчальних програм до потреб учнів, а також організація психологічної підтримки через групові та індивідуальні заняття з психологами. [1]

Основні виклики в освіті під час війни

1. **Емоційне напруження серед учнів:** Постійні загрози, невизначеність і стрес негативно впливають на психологічний стан учнів, знижуючи їхню мотивацію до навчання та здатність ефективно засвоювати матеріал.
2. **Адаптація навчального процесу:** Виникає необхідність швидко адаптувати освітні методики до умов кризи, враховуючи емоційні й соціальні виклики, з якими стикаються діти.
3. **Збереження соціальних зв'язків:** Ізоляція через війну поглиблює почуття відчуження серед учнів, тому важливо підтримувати їхню інтерактивність і співпрацю.

Інноваційні підходи до організації навчання

1. Використання цифрових технологій:

Інтеграція сучасних технологій є одним з ключових аспектів, що забезпечує безперервність навчання, особливо в умовах війни та соціальної кризи. Використання платформ для дистанційного навчання, таких як Zoom, Google Classroom, Microsoft Teams, та інші, стає невід'ємною частиною організації освітнього процесу. Ці технології дозволяють учням зберігати зв'язок з викладачами та однокласниками, що надзвичайно важливо в умовах вимушеної ізоляції.

2. Гейміфікація:

Гейміфікація, або використання елементів гри в освітньому процесі, є одним з ефективних підходів, який допомагає знизити рівень стресу та зробити навчання більш захоплюючим. Впровадження системи балів, змагань, нагород або рівнів мотивації стимулює учнів до активної участі та саморозвитку.

Наприклад, учні можуть проходити навчальні квести, виконувати завдання для отримання нагород або змагатися в групах за досягнення певних цілей. Це не лише підвищує зацікавленість, але й сприяє емоційній залученості, яка допомагає знизити негативні наслідки стресу, пов'язаного з війною.

Організація групових занять з психологом є важливим елементом психологічної підтримки учнів в умовах кризових ситуацій, зокрема війни. Групові заняття та сеанси терапії дозволяють учням об'єднуватися, ділитися своїми почуттями та переживаннями в безпечному та підтримуючому середовищі. Це допомагає знижувати рівень тривоги та стресу, сприяє емоційному зближенню та формуванню відчуття спільноти, що особливо важливо у періоди соціальної ізоляції та невизначеності [3, с. 165-170].

Формування підтримуючої навчальної спільноти є важливим аспектом організації навчального процесу, особливо в умовах кризи, такої як війна. Спільні зусилля учнів, вчителів та батьків сприяють створенню сприятливого середовища, де кожен учасник відчуває підтримку, розуміння та залученість. Така спільнота дає можливість учням взаємодіяти між собою та з дорослими, що знижує рівень стресу та покращує емоційний стан дітей.

Підтримуюча навчальна спільнота допомагає учням розвивати емоційний інтелект, тобто здатність розуміти, усвідомлювати та регулювати свої емоції, а також розуміти почуття інших. У спільноті, де учні відчувають себе в безпеці та захищеності, вони мають можливість вільно виражати свої почуття, обговорювати труднощі, з якими стикаються, та отримувати підтримку як від однокласників, так і від вчителів та батьків. Це сприяє формуванню навичок емпатії та співчуття, що є важливими складовими емоційного інтелекту.

В умовах війни інновації в освіті та психологічна підтримка учнів стають необхідністю. Інтерактивні технології, адаптація програм до кризових умов і психологічна допомога допомагають зберігати навчальний процес, підтримувати психоемоційне здоров'я та стимулювати розвиток учнів. Важливими є гейміфікація, проектне навчання, індивідуальний підхід і

створення підтримуючої спільноти. Подальші дослідження мають оцінювати ефективність впроваджених методик і враховувати міжнародний досвід для вдосконалення системи освіти у складних умовах.

Література

Психологічна підтримка учнів в умовах кризи. Алексійчук В. Н. Організація інноваційного освітнього процесу в середніх закладах освіти. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. 2020. № 4. С. 165–170. DOI: <https://doi.org/10.32838/2709-3093/2020.4/25> (дата звернення: 29. 11. 2024).

Тетяна Паничок

кандидат педагогічних наук, доцент

Західноукраїнський національний університет

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ КУЛЬТУРНО СПЕЦИФІЧНИХ ЕЛЕМЕНТІВ У ТВОРАХ ТОМАСА МАННА

Томас Манн – одна з найвпливовіших постатей німецької літератури ХХ століття. Його твори відзначаються багатшаровістю, використанням культурно специфічних елементів та глибокими філософськими роздумами. Проблематика перекладу текстів Манна полягає у необхідності передати не лише зміст, але й атмосферу, культурні алюзії та стиль, які є невід'ємною частиною його творчості.

Метою даної статті є вивчення специфіки перекладу культурно зумовлених елементів у творах Манна. Завдання статті полягає у тому, щоб охарактеризувати поняття культурно специфічних елементів, їхні категорії та особливості.

Об'єкт дослідження є твори Томаса Манна, зокрема романи «Будденброки» та «Смерті у Венеції». Предмет дослідження - особливості перекладу культурно специфічних елементів у творах Томаса Манна та їхній вплив на сприйняття тексту читачами іншої культури.

У творах Томаса Манна культурно специфічні елементи є ключовими для розуміння атмосфери й глибини його текстів, вони передають особливості національного світогляду, історичного та культурного

контексту. Основними категоріями культурно специфічних елементів у творах Манна є реалії побуту, релігійні та філософські концерції, літературні альянзи.

У романі «*Будденброки*» Томас Манн часто описує побутові реалії німецького суспільства XIX століття, які формують атмосферу твору та передають характер середнього класу того часу [3]. Наприклад, згадка про традицію *Kaffee und Kuchen* ілюструє типову німецьку звичку післяобіднього чаювання з кавою та солодощами, що є важливою частиною соціального життя. Оригінал: «*Nachmittags gab es Kaffee und Kuchen, wie es in Lübeck üblich war*». Можливий переклад: «*Після обіду подавали каву з тістечками, як заведено в Любеку*» [1]. Поняття *Kaffee und Kuchen* не має прямого еквівалента в українській культурі, оскільки подібна традиція післяобіднього чаювання з кавою й випічкою не є типовою для України. Можна використати культурно зрозумілий еквівалент, наприклад: «чаювання з тістечками». Томас Манн у своїх описах наголошує на точності й деталях, тому переклад, який замінює *Kaffee und Kuchen* на загальніше «чаювання», ризикує втратити автентичність. Тому для літературних текстів з акцентом на культурну специфіку бажано залишати *Kaffee und Kuchen* без адаптації, додаючи пояснення в підрядковій примітці або в тексті.

Томас Манн часто звертається до релігійних понять та ідей філософів (зокрема, Шопенгауера, Ніцше, Гете). Ці концепції мають глибокий культурний зміст і вимагають обережного перекладу. Наприклад у «*Смерті у Венеції*» згадується ідея «*Dionysisches und Apollonisches*» (діонісійське й аполлонівське) [4]. Концепти «діонісійське» та «аполлонівське» беруть свій початок із праці Фрідріха Ніцше «*Народження трагедії*» (1872), де вони символізують два протилежні начала: діонісійське – хаос, емоції, чуттєвість, аполлонівське – порядок, гармонія, раціональність.

Ці поняття не мають прямого еквівалента в багатьох культурах і мовах, оскільки глибоко пов'язані з німецькою інтелектуальною традицією. Томас Манн використовує їх для передачі внутрішньої боротьби головного героя,

підкреслюючи його духовний і культурний конфлікт. Спроба замінити терміни більш знайомими поняттями, наприклад, «хаотичне» та «гармонійне», спотворить авторський задум і позбавить текст філософської глибини. У цьому випадку переклад потребує додаткових пояснень у примітках, оскільки концепти глибоко закорінені у філософській традиції Німеччини.

Томас Манн часто використовує цитати авторів, як-от Гете, Ніцше, Шекспір тощо. Проте для читачів, які не знайомі з культурним чи літературним контекстом, вони можуть залишитися незрозумілими. Наприклад у *«Будденброках»* згадується Гете: *«Wie Goethe sagt, der Mensch sei nur ganz Mensch, wenn er spiele...»* Переклад: «Як сказав Гете: «Людина є справжньою людиною, коли грається»».

Для українського читача цитата Гете може бути незрозумілою без знання першоджерела – праці «Листи про естетичне виховання людини» Фрідріха Шиллера, яка є джерелом цього твердження, що часто приписують Гете. Залишаючи переклад без пояснень, перекладач ризикує, що читач не зрозуміє алюзії або її значення в контексті твору. Найкращий підхід – перекласти цитату дослівно, додаючи примітку, яка пояснює джерело та контекст: «Як сказав Гете: «Людина є справжньою людиною, коли грається»».

Примітка: Ця цитата приписується Гете, але походить із праці Фрідріха Шиллера «Листи про естетичне виховання людини». Для адаптації тексту до масової аудиторії можна включити пояснення у сам текст, наприклад: «Як сказав Гете у відомій фразі, що походить із праць Шиллера: «Людина є справжньою людиною, коли грається»».

Таким чином, кожна категорія культурно специфічних елементів потребує глибокого аналізу й обережного підходу до перекладу, щоб зберегти авторський стиль і передати культурний контекст, адже твори Томаса Манна вирізняються багатошаровістю, що включає філософські роздуми, соціальну критику та глибоке проникнення в культурні й історичні контексти. Перспективи подальшого дослідження можуть включати

розробку рекомендацій для перекладачів художньої літератури з акцентом на міжкультурну комунікацію та дослідження впливу перекладацьких стратегій на рецепцію текстів Томаса Манна у глобальному контексті.

Література

1. Манн, Томас. Будденброки. Занепад однієї родини / пер. з нім. Є. Попович. Лабораторія, 1978. 624 С.
2. Манн, Томас. Смерть у Венеції та інші новели. Том 1. / пер. з нім. Є. Попович. Лабораторія, 2023. 312 С.
3. Mann, T. Buddenbrooks. Verfall einer Familie. Fischer-Taschenbuch-Verl, Frankfurt, 2012. 848 Seiten.
4. Mann, T. Buddenbrooks. Der Tod in Venedig. Fischer-Taschenbuch-Verl, Frankfurt, 2017. 128 Seiten.

Парфенюк Марія

Першина Любов Володимирівна

Міжнародний гуманітарний університет

ІННОВАЦІЙНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ПРАКТИЦІ ВИКЛАДАЧА ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Глобалізація інформаційного світу сучасності призвела до утвердження медіакультури у всіх сферах життя, включаючи освітнє середовище. У зв'язку зі значним зростанням обсягу інформації та поширенням Інтернету, вищі навчальні заклади відчули потребу у зміні своїх методів діяльності. Важливим аспектом цього процесу стали професійні знання в Інтернеті, що стали ключовим фактором для успішного функціонування освітнього процесу. Швидкий прогрес інформаційних технологій відкриває нові перспективи у галузі освіти, одночасно поставляючи перед навчальними системами нові вимоги. Сучасний освітній процес активно використовує електронні пристрої, які відіграють важливу роль у навчанні та вихованні. Використання комп'ютерної техніки та програмних засобів розширює можливості навчального процесу, пропонуючи нові методи подання інформації та сприяючи випробуванню власних ідей та проектів [1].

Однією з основних переваг використання цих передових технологій у навчальних процесах є можливість задовольнити індивідуальні потреби студентів. Інформаційні технології істотно поліпшують доступ до знань, сприяють збільшенню можливостей комунікації під час дистанційного навчання, підвищують ефективність та мотивацію навчання, а також пропонують нові методи подання інформації, які сприяють її кращому засвоєнню і дають можливість для реалізації власних ідей та проектів. Розвиваються мультимедійні продукти та високоякісні програмні засоби для покращення інформаційних технологій, а також з'являється велика кількість навчальних платформ, на яких відбувається навчання учнів і студентів.

На даний час широко використовуються такі програмні продукти, як Moodle, Human School, Google Classroom, Edmodo, Coogle Meet, Zoom, MS Word Pad, MS Excel, Statistika, MathCAD, MATLAB, MS Power Point, AutoCAD, ArchiCAD, Speaking Mouse, Education Games, Virtual Worlds [2].

Розглядаючи технології навчання зарубіжної літератури, слід зазначити, що технологія – сукупність методів, що застосовуються в якому-небудь процесі для досягнення найкращих результатів. Будь-яка технологія повинна відповідати основним методологічним вимогам: концептуальність, системність, можливість управління, ефективність, відтворюваність, візуалізація [3, с.17].

Найбільш поширені освітні технології у практиці викладача світової літератури: 1. Проектно-діяльнісна технологія. 2. Діалогова технологія. 3.Інтерактивна технологія. 4. Ейдотехніка. 5. Технологія розвитку критичного мислення. 6. Особистісно орієнтована технологія навчання. 7.Технологія проблемного навчання. 8. Технологія зустрічних зусиль. 9. Комп'ютерні (інформаційні, мультимедійні) технології.

Мета введення інноваційних методів і прийомів передбачає створення комфортних навчальних умов, коли студент відчуває інтелектуальну спроможність та свою успішність. Ці умови спрямовані також на вироблення певних цінностей, формування навичок і вмінь, створення атмосфери

взаємодії та співробітництва. Тому питання створення умов, спрямованих на розвиток пізнавальних та творчих здібностей студентів у процесі вивчення зарубіжної літератури є досить актуальним.

Класифікація нестандартних занять різна. Науковці Буряк С. Д. та Острова Г.О. дають підстави заявити, що форми заняття є різноманітними: заняття-дискусії, а саме заняття -прес-конференція, проблемний стіл, діалог, заняття запитань і відповідей, диспут, заняття-телеміст, засідання, круглий стіл, конгрес, заняття-практикум, заняття-семінар, суд; бінарні заняття; заняття-дослідження (заняття-самопізнання, заняття-знайомство, заняття-панорама ідей, заняття «Слідство ведуть знатоки», заняття-пошук, «Що? Де? Коли?»); інтегровані, тобто міжпредметні заняття; заняття-звіти (заняття-аукціон, залік, заняття-ерудит, заняття-захист, інтерв'ю, заняття-екзамен, заняття-композиція, концерт, заняття-огляд знань, презентація, заняття-ярмарок); віршовані або римовані заняття; заняття-змагання; заняття-сюжетні замальовки (драматизація, казка, заняття-картинна галерея, спектакль, фестиваль, заняття-усний журнал); заняття-мандрівки (екскурс, екскурсія, заняття-марафон, подорож) [2].

Завдання інноваційних педагогічних технологій у вивченні зарубіжної літератури: будувати заняття, спрямовані на підтримку і формування лінгвокультурологічної компетентності студентів з метою подальшої адаптації у соціумі та реалізації своїх можливостей як творча особистість. Творчий підхід викладача до побудови та проведення занять, наповненість різноманітними прийомами та інноваційними методами, цікавими формами викладання надають можливість провести їх максимально ефективно. Реалізація наочності у навчальному процесі є одним із шляхів досягнення цієї мети. За допомогою різноманітних удосконалених наочних засобів навчання, наприклад, логічних схем-конспектів, ефективного поєднання слова і наочності у процесі вивчення літератури можливо вирішити проблеми, пов'язані з аналізом художнього твору, ознайомленням з біографією письменника, питаннями історії та теорії літератури.

Література

1. Борецька Г.Е. Методика формування іншомовної компетентності у читанні. Іноземні мови. 2012. №3 (71). С. 18-27.
2. Буряк С.Д., Острова Г.О. Інтерактивні й нестандартні уроки світової літератури. Харків: Основа, 2005. 246 с.
3. Кучерук О. Сучасні технології навчання мови як методична проблема. 2006. С. 17-21.

Савченко Катерина

Науковий керівник: к. філол. н., доцент Фрумкіна Арина Леонівна,

Міжнародний Гуманітарний Університет

ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ ТА ЗМІНИ У ЛЕКСИЦІ НІМЕЦЬКОЇ, АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ

Вплив міжособистісного спілкування на формування і розвиток мови в соціальних мережах створює широкі і часто діаметрально протилежні можливості для учасників дискусії. У центрі уваги – спрощення мовних практик при онлайн-спілкуванні в умовах глобалізації інформаційного простору. Доведено, що соціальні мережі, що прийшли на зміну прямому живому спілкуванню, створили віртуальні світи, в яких люди, що спілкуються один з одним, можуть не знати один одного. У сучасному глобалізованому світі Інтернет став невід'ємною частиною комунікаційної діяльності суспільства. Соціальні мережі стали важливим елементом ІТ, як платформа, на якій розвиваються певні форми міжособистісних і соціальних відносин. Під впливом соціальних мереж відбуваються зміни не тільки в міжособистісному спілкуванні, але і в мові як найважливішому засобі комунікації. Надзвичайна популярність соціальних мереж обумовлена, перш за все, тим, що вони ведуть публічні полілоги, оперативно висловлюють свою думку, висловлюють власні погляди на події і ситуації, створюють власні віртуальні образи, надають можливість розміщувати статті та публікації для обговорення. В умовах поширення соціальних мереж мова спілкування в їх

середовищі змінюється: він стає спонтанним, лаконічним і творчим. Відносно нове середовище спілкування в соціальних мережах створило нові способи спілкування та сформувало нові форми мови. На сучасному етапі розвитку соціолінгвістика успішно використовує поняття і терміни комунікативних досліджень, що дає підстави асоціювати її з соціальною комунікацією, особливо в соціальних мережах. Зі зростанням значущості соціальних мереж як комунікаційної платформи поступово змінюється значення літературної мови як методу міжособистісного спілкування і спілкування в співтоваристві. Мова соціальної мережі відображає реальну мовну ситуацію, в якій існує чимало відмінностей між літературною мовою і реальною мовою користувача. Поширення спрощеного ставлення користувачів до норм літературної мови і переважання ненормативної лексики, властивої розмовної мови, може привести як до індивідуальної, так і до соціальної неграмотності. "Модним" мовою спілкування в мережі є не письменник або поет, а людина з великою кількістю лайків, передплатників, і так далі. (мова йде про реальних користувачів, а не про фальшивих осіб).

Як показує практика, наявність сучасних гаджетів, телефонів і т.д. через різних додатків і програм для автоматичної перевірки граматики тексту зменшується необхідність в придбанні належних знань, це в цілому знижує рівень володіння літературною мовою, страждає формат тексту, мовна дія більш скорочується, зникає варіативність.

Ось такі особливості впливу медіа на мову:

1. Формування нових слів і виразів

- Англійська: *"selfie," "ghosting," "stan."*
- Німецька: *"Handy" (смартфон), "Shitstorm," "Influencer."*
- Українська: *"залипати" (в телефоні), "ржати," "челендж."*

2. Кальки та запозичення

- Англійська: Запозичення з інших мов менш виражене, але можливе в контексті культурних трендів (наприклад, *"zeitgeist"* з німецької).
- Німецька: *"liken" (ставити лайк), "streamen" (транслявати).*

- Українська: “лайкати,” “шерити,” “постити.”

3. Сленг та скорочення

- Англійська: “LOL,” “BRB,” “FOMO”
- Німецька: “lol” (сміх), “OMG” (о боже), “YOLO”
- Українська: “омг”, “тупо”, “краш.”

4. Глобалізація через інтернет

Глобалізація сприяє уніфікації сленгу: англійська займає провідну роль, проте локальні особливості зберігаються.

5. Емоційність і спрощення

Медіа сприяють створенню коротких емоційно насичених повідомлень. Це спостерігається через:

- Використання емодзі як універсальної мови.
- Скорочення граматичних конструкцій.

6. Меметичність мови

- Англійські: “sus,” “cap/no cap.”
- Німецькі: “cringe,” “lost.”
- Українські: “зрада/перемога”, “жиза.”

Молодь у Німеччині активно інтегрує англіцизми в повсякденне мовлення, хоча і зберігаються регіональні особливості. Використання українською мовою сленгу та запозичень активізується завдяки популярним платформам. Збільшується частка англіцизмів, хоча спостерігається і свідоме відродження традиційних слів. Англійська швидше виступає джерелом нових слів, аніж приймає їх. Розвиток сленгу відбувається у рамках локальних спільнот і платформ (напр. *TikTok*, *Discord*).

Підсумовуючи вищезазначене, можна дійти до висновку, що медіа та соціальні мережі значно впливають на розвиток мови, особливо серед молоді. Цей вплив проявляється через виникнення нових слів, кальок, запозичень, а також спрощення та емоціоналізацію мови. Порівняння англійської, німецької та української мов демонструє як універсальні, так і унікальні тенденції, що залежать від культурного контексту.

Література

1. Коган К. М. Соціальні мережі як елемент нового соціального середовища *Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент*. 2014. Вип. 16. С. 61-71.
2. Чемеркін С. Українська мова в Інтернеті: позамовні та внутрішньоструктурні процеси. Київ, 2009. 240 с.
3. Тарасенко Н. Інформаційні комунікації в середовищі соціальних мереж: аспекти стандартизації бібліотечного сегмента *Наук. пр. Нац. б-ки України ім. В. І. Вернадського* / редкол.: О. С. Онищенко (голова), Г. В. Боряк, В. М. Горовий [та ін.] ; НАН України, Нац. б-ка України імені В. І. Вернадського, Асоц. б-к України. Київ, 2017. Вип. 46. С. 455–477.
4. Multilingualism in Society. URL: https://sepia2.unil.ch/wp/multilingualism-in-society/2021/01/26/__trashed/ (дата звернення: 21.11.2024)
5. Language, Social Media and Ideologies: Translingual Englishes, Facebook and Authenticities URL: <https://academic.oup.com/applij/article-abstract/45/4/747/6356253> (дата звернення: 21.11.2024)

Семко Яна

Кандидат філософських наук, доцент

Міжнародний гуманітарний університет

СУЧАСНІ ЗАСОБИ СОЦІАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В АСПЕКТІ КОНЦЕПЦІЇ ТРАНСВЕРСАЛЬНОСТІ

Актуальність теми визначається насамперед ситуацією в самій філософії. У рамках постметафізичної парадигми різноманіття істин необхідний пошук способу трансверсальної взаємодії – перетину радикально різних, але рівноправних картин світу. Крім того, питання про засоби комунікації, що змінюють тимчасові та просторові характеристики соціальних дій, дозволяє поглибити знання про людину епохи медіатехнологій. Фрагментована свідомість, особистісна «одномірність» – це наслідок того, що ЗМІ, впорядковуючи простір інформації, переломлюють реальність і створюють

передумови «герметизації універсуму», обмежень світовідносин та самосприйняття, нав'язування, як казав Дерріда, «товарного консенсусу через мобільні медіамережі» [1, р. 39].

Мета дослідження – виявити темпорально-просторові характеристики сфери засобів комунікації та визначити умови, за яких можливе виникнення трансверсальності. Зазначимо, що засіб – це ємне багатозначне поняття, за допомогою якого визначаються різні види інструментів спілкування, як природних (знакові системи), так і штучних (технічні пристрої та інститути, що забезпечують їхню роботу). У межах теорії соціальної комунікації термін «засіб» позначає і репрезентант, і медіатор, який постає між одержувачем та відправником.

Історія розвитку засобів комунікації – це процес зовнішності, відчуження від людини форм спілкування. Якщо перші жести гомінідів були частиною тіла та поведінки суб'єкта, то, наприклад, писемність, а пізніше – пергамент, створений спеціально для фіксації писемності (на відміну від каменю) – вже гілеморфні об'єкти, що мають самостійне буття. Удосконалення засобів відбиває розвиток природи людини. В останні роки все більшої популярності набуває раціоналістична концепція технічних засобів французького філософа Ж. Симондона, який вважав, що в цьому розвитку особливу роль відіграє правильне розуміння сутності та функцій засобу, вільне від утилітаризму, властивого людині суспільства споживання «За допомогою технічного об'єкта створюється міжлюдське відношення, яке являє собою модель трансіндивідуальності» [4, р. 248].

Ця концепція формування трансіндивідуальної колективної реальності через раціоналізацію (і гармонізацію) взаємодії людей та технічних засобів перегукується з ідеєю трансверсальності. Історія терміна «трансверсальність» починається з праць Ж.-П. Сартра, а потім Ф. Гваттарі: «Трансверсальність – це вимір, який прагне подолати як чисту вертикальність, так і просту горизонтальність: вона досягається за умов максимальної комунікації між різними рівнями і у різних значеннях» [2, р. 18]. Йдеться про те, щоб

забезпечити канали зв'язку, уможливити встановлення комунікативної взаємодії та подолання розриву між рівнями, напрямками та світоглядами – горизонтальні та вертикальні відносини в організації, картини світу східної та західної людини, модернізм та постмодернізм.

Можна стверджувати, що сьогодні трансверсальні зв'язки дискурсивної множини актуалізуються у сфері медіа. Самоідентифікація пов'язана з дискурсивними процесами, і «якщо людина – це конфігурація сил зовнішнього, то технічне/медіальне може бути розглянуто як один із елементів, що доповнюють цю конфігурацію або викликають її непередбачувану мутацію» [3]. Найбільш відома концепція «трансверсального розуму» була представлена в роботах В. Вельша [5, р. 75-87] (перша книга автора «Наша постмодерністська сучасність» вийшла ще 1987 року). Ідея трансверсальності Вельша полягає у демонстрації переходу до неперехідності, до незводності дискурсів до якоїсь однієї істини, нав'язаної єдності.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Соціальна парадигма трансверсальності виходить за межі модерну з його тотальністю розуму і постмодерну з його ідеєю радикальної множини, в якій різні парадигми та форми раціональності конфліктують одна з одною. Розум тут діє як «посередник, який виявляє гетерогенність і переходи, відмінність і тотожність» [5, р. 85]. Зважаючи на центральну ідею Вельша, ми можемо стверджувати, що засоби комунікації набувають властивостей трансверсальності, оскільки дозволяють здійснювати такі переходи в просторово-часовому континуумі. Насамперед, йдеться про мобільні технології та Інтернет. Медіасфера детермінує час комунікації як послідовності смислоутворення. Завдяки цифровим технологіям набувають нових форм як способи зв'язку, так і сприйняття комунікаторами одне одного, часу і простору спілкування. Висвітлення діахронічних флуктуацій цього взаємозв'язку в комунікації має особливе значення, оскільки розкриває природу переходів від однієї культурної парадигми до іншої, від традиційного

суспільства до інформаційного. Інтерактивність медіа трансформує сприйняття фізичного простору та часу.

Цифрове століття, надавши нового імпульсу розвитку технічних засобів, вплинуло і на медіаконтент. Якщо електронні пристрої першого покоління (телеграф, стаціонарний телефон, телебачення) скоротили просторовий та тимчасовий розрив у опосередкованих комунікаціях, то мобільний зв'язок та Інтернет їх скасували. Системність у комунікативному просторі проявляється не сама по собі як самопороджуюча себе комунікація, але в практиці мовлення, її темпоральної пов'язаності та дискурсивності.

Література

1. Derrida J. The Other Heading: Reflections on Today's Europe. Bloomington, Indianapolis: Indiana University Press, 1992. 129 p.
2. Gvattari F. Molecular Revolution: Psychiatry and Politics. Harmondsworth: Penguin, 1984. 309 p.
3. Sandbothe M. Media Temporalities in the Internet: Philosophy of Time and Media with Derrida and Rorty [Электронный ресурс]. Jena: Friedrich Schiller University, 1998. URL: <http://www.ub.edu/prometheus21/articulos/obsciberprome/sandbothe.pdf>.
4. Simondon G. Du mode d'existence des objets techniques. P., 1989. 337 p.
5. Welsch W., Sandbothe M. Postmodernity as a Philosophical Concept // International Postmodernism: Theory and Literary Practice / ed. by H. Bertens, D. Fokkema. Amsterdam: John Benjamins, 1997. P. 75-89.

Тєпкова Дарія

Науковий керівник: доктор філософії Кривда Людмила Русланівна

Міжнародний Гуманітарний Університет

ОСОБЛИВОСТІ НІМЕЦЬКОГО МОЛОДІЖНОГО МОВЛЕННЯ

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що вивчення німецького молодіжного сленгу зумовлена швидкою зміною лексичного складу молодіжного сленгу, який на кожному етапі свого розвитку потребує нових досліджень, а також поглибленням міжнародних культурних та освітніх

зв'язків, необхідністю застосування до його вивчення нових підходів, зокрема лінгвокогнітивного та соціокогнітивного та соціолінгвістичного, а також браком відповідних досліджень на лінгвістичному просторі України. Мовлення є матеріалом, за допомогою якого ми спілкуємося, мислимо та відчуваємо. Вона не є нейтральною, адже саме мова формує наші думки та почуття. В той час, як думки слугують для отримання нових знань, то мова закріплює здобуті знання і дозволяє передати отриманий досвід майбутнім поколінням. Саме тому мовна система забезпечує прогрес як окремої людини, так і суспільства загалом [1].

Стосовно визначення цього лінгвістичного феномену в сучасному мовознавстві також існує низка суперечливих думок [2]. Едгар Лапп виділяє 5 періодів у дослідженні молодіжного сленгу:

- 1) до 50-тих років: мова студентів і школярів у історичному аспекті дослідження (*Historische Studenten- und Schülersprache*);
- 2) 50-ті роки: «золота молодь по-китайськи» («*Halbstarken Chinesisch*»);
- 3) 60-ті роки: «німецька мова підлітків» («*Teenagerdeutsch*»);
- 4) 70-ті роки: «мова організацій», «мова сцен» та «німецька серед школярів» («*APO-Sprache*», «*Szene-Sprache*» und «*Schülerdeutsch*»);
- 5) 80-ті роки: «велике різноманіття» («*Die große Vielfalt*»)

Таким чином, під категорію сленгу підпадає молодіжна мова (*Jugendsprache*), яка весь час змінюється, але яка все одно не залишається без уваги, що підтверджують такі книги як: «*Affengeil: Ein Lexikon der Jugendsprache*» von H. Ehmann чи «*Alles easy: Ein Wörterbuch des Neudeutschen*» von E. Schönfeld [3].

Приклади сленгових слів у молодіжній німецькій мові

Gruß	«Привіт»
Na	«Ну»
Was geht ab?	«як справи?»
Halt або quasi	«Тіпа» , «як би»

Приклади сленгових фраз

Ey, Digga	«Привіт, братан»
Heraus damit!	«Ну же, кажи!»
Bist du bescheuert?	«Ти що, зовсім чокнутий?»
Ich bin so sauer!	«Я такий злий!»

Звісно, приведені в приклади – це ще не всі сленгові вирази, які вживають німці при спілкуванні. Більше того, щорічно з’являються нові слова та фрази, нетипові для літературної мови. Через це, звісно, страждає чистота лексики [1].

Література

1. Як зрозуміти німецьку молодь: популярний сучасний сленг. URL: <https://www.0542.ua/news/3537689/ak-zrozumiti-nimecku-molod-popularnij-sucasnij-sleng>. (11.11.2024)
2. Німецький молодіжний сленг чи як іти в ногу з часом. URL: <https://aura-school.com/blog/nimeczkyj-molodizhnyj-sleng-chy-yak-ity-v-nogu-z-chasom/>. (10.09.2024)
3. Гостєва К. В. Особливості молодіжного сленгу у німецькій мові. URL: <https://gf.sumdu.edu.ua/old/images/prezentacii/2017-2018/Гостєва-К.-ІІР-41.pdf>. (09.10.2024)

Тимошенко Марина

Науковий керівник: доктор педагогічних наук, професор

Цокур Ольга Степанівна,

Міжнародний гуманітарний університет

ІННОВАЦІЙНІСТЬ ЯК ПРОВІДНА ОЗНАКА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНОГО ПЕДАГОГА ЯК ОРГАНІЗАТОРА ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Освіта у всі часи відігравала найважливішу роль у процесі розвитку всього прогресу цілому, як наукового так і суспільного. Від професіоналізму та креативності педагога залежить не тільки якість його роботи, а й той

внесок, який він може зробити у подальший розвиток майбутнього фахівця певної галузі. Освітній процес пліч о пліч йде з трансформацією та швидким пристосуванням педагогіки до сучасних реалій, які вимагають не тільки нового формату навчання, а й нових підходів до викладання.

Динамічний ріст обсягу інформації, швидке поширення інформаційних потоків, інтенсивний розвиток комп'ютерних технологій, цифровізація суспільних процесів мотивують сучасних педагогів бути мобільними й інноваційно налаштованими, здатними до змін та освітніх трансформацій. Останнє вимагає від сучасних педагогів оновлення змісту, форм і методів освіти в такому форматі, щоб:

- спрямувати всі можливі ресурси на самостійну активну роботу учнів; допомогти їм опанувати вміння користуватися різними джерелами інформації; долучитися до медіа середовища [1];

- покращити власні професійні вміння та технологічні навички (*hard skills*), підвищити рівень самореалізації в сфері педагогічної професії завдяки розширенню переліку м'яких навичок (зокрема допомагати, супроводжувати, консультувати, вести за собою, переконувати, навіювати), набуття здатності пристосування до певної аудиторії та змінених умов праці, вдосконаленню особистісних якостей (*soft skills*), які сприяють ефективності взаємодії з іншими суб'єктами освітнього процесу.

Сучасний етап розвитку освітнього процесу вимагає від педагогів не тільки гарно й логічно структурованого викладу певного теоретичного матеріалу, але й інтерактивного залучення здобувачів освіти до обговорення та практичного застосування засвоєних знань, конструктивного вирішення поставлених завдань. Для цього педагогу необхідно зацікавити аудиторію здобувачів як предметним, так і соціальним контекстом тих навчальних тем, які підлягають засвоєнню здобувачами. Останнє передбачає гарне володіння педагогом як засобами педагогічного артистизму, так і основами педагогічної майстерності, техніки й інноватики.

В інноваційних методах й технологіях навчання, запропонованих для

вищої школи, закладені величезні можливості для підготовки компетентних і мобільних фахівців, здатних успішно функціонувати в різних соціально-професійних спільнотах. Прикладом інноваційного підходу до організації навчально-пізнавальної діяльності здобувачів освіти може слугувати технологія «Фішбоун» (Fishbone), переклад якої означає «Риб'яча кістка» або «Скелет риби». В її основі лежить ідея одного з найвідоміших у світі теоретиків менеджменту – японського професора Каору Ісікава, який для аналізу якості та покращення різноманітних промислових процесів запропонував схематичну діаграму у формі риб'ячого скелету як інструмент відкриття істини.

Суттєво, що в наступний час технологія «Фішбоун» перетворилася на чудовий педагогічний інструмент, який сприяє розвитку навичок роботи здобувачів освіти з інформацією шляхом активізації здатності ставити й розв'язувати проблеми [2]. Ключовим завданням в рамках означеної технології є встановлення причинно-наслідкових взаємозв'язків між об'єктом аналізу й факторами, що впливають на нього, що вимагає від здобувачів вчинення обґрунтованого вибору.

Як засвідчує інноваційно-педагогічний досвід, основні переваги впровадження технології «Фішбоун» полягають у тому, що при її практичній реалізації у процесі вивчення навчальних дисциплін, у тому числі й іноземних мов, відбувається:

- ефективна організація роботи здобувачів у парах або групах;
- створення інноваційного розвивального освітнього середовища;
- розвиток критичного мислення здобувачів;
- візуалізація взаємозв'язків між причинами та наслідками;
- набуття вмінь визначати чинники за ступенем їх значущості (ранжувати аспекти проблеми);
- формування вмінь знаходити рішення з будь-якої складної ситуації, генерування нових ідей.

Таким чином самовдосконалення педагога, що полягає в розвитку таких

якостях, як: гнучкість, креативність, вміння критично мислити, впровадження нових методів навчання, відіграє важливу роль в освітньому процесі,.

Література

1. Гуревич Р.С. Інформаційні технології навчання: інноваційний підхід:навч. посіб. Вінниця : ТОВ фірма «Планер», 2012. 348 с.
2. Румянцева-Лахтіна О.О. Дидактичний лексикон. Фішбоун. URL: <https://osnova.com.ua/didaktichniy-leksikon-fishboun/>.
3. Метод для критичного аналізу інформації Fishbone. URL: https://wiki.kubg.edu.ua/images/4/4f/Pedagogyviv_%D0%90%D0%B2%D0%B3%D1%83%D1%81%D1%82_2021.pdf.

Тодорич Ірина

Науковий керівник: к. філол. н., доцент Фрумкіна Арина Леонівна,

Міжнародний Гуманітарний Університет

ОСОБЛИВОСТІ АНГЛОМОВНОГО ПРАВНИЧОГО ДИСКУРСУ ТА ПЕРЕКЛАДУ ТЕРМІНОЛОГІЇ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Стрімкий процес глобалізації та Європейської інтеграції, як позамовні чинники, загострюють проблеми перекладу англomовних правничих текстів українською мовою. Правнича термінологія є доволі складною для перекладу через значні відмінності між правовими системами України (романо-германська) та Великої Британії і США (англо-саксонська). Англomовні юридичні терміни часто не відповідають нормативним поняттям, прийнятим в українській терміносистемі. Існування правових інститутів, характерних виключно для британської або американської правової системи та відсутніх їх в українській, створює термінологічні одиниці, які не мають прямих відповідників. У зв'язку з цим виникає потреба у здійсненні адекватного перекладу правничого дискурсу і термінології, що міститься в конвенціях, угодах, законах, положеннях, протоколах тощо.

На думку О. Ходаковської [5, с. 164-166] маркером правничого дискурсу є комунікативна ситуація у юридичній сфері, а його основною складовою –

текст юридичного документа. Не підлягає сумніву те, що мова юридичного дискурсу є не лише надзвичайно складною (навіть для носіїв мови, які не мають юридичної освіти), а й інколи незрозумілою власне і для фахівців. Як зазначив Д. Мельников (D. Mellinkoff) [3, с. 45]: «*Legalese is a way of preserving a professional monopoly by locking the trade secrets in the safe of unknown tongue*». Термін *Legalese* має кілька тлумачень, найбільш вдалим є наступне. «*Це особлива юридична мова, особлива манера побудови фраз і речень, яка для осіб, необізнаних у тонкощах юридичної термінології, дуже часто здається позбавленою змісту*».

Отто Вальтер (O. Walter) [4, с. 44-57] пропонує класифікувати правничий дискурс на чотири категорії відповідно до функціональних галузей права:

1. Мова законів – правові тексти, підготовлені законодавцем для фахівців і нефахівців (закони, постанови, тощо);
2. Мова юридичної науки і експертиз – коментарі та обговорення фахових питань у межах професійної комунікації;
3. Мова відомчого письмового спілкування – формуляри, повістки тощо;
4. Адміністративний жаргон – неофіційне обговорення спеціалізованих питань серед фахівців.

Оперування термінами, які мають специфічне правове значення, є основними рисами правничого дискурсу, що відображається у наступних прикладах, таких як *consideration* – зустрічне задоволення, *instrument* – юридичний документ. Доповнюють риси правничого дискурсу вживанням юридичних кліше, наприклад, таких як: *know all men by these presents* – доводиться до загального відома, *for and on behalf* – від імені та за дорученням, *empowered and authorized* – наділений правами та повноваженнями», *power and authority* – права та повноваження.

За влучним висловом Пітера Батта (P. Butt) [1, с. 28-32] “Legal English has traditionally been a special variety of English. Mysterious in form and expression, it is larded with Law-Latin and Norman-French, heavily dependent on

the past and unashamedly archaic". Науковці пропонують такий стилістичний поділ правничих текстів: традиційний (*"The Traditional style"*), модернізований (*"Modern English"*) і спрощений (*"Plain English"*). Найрозповсюдженіший традиційний стиль – *"Legalese"*, який вживають для написання складних правничих текстів, тлумачення яких видається майже неможливим. Набуває популярності рух на підтримку простої юридичної мови, так званої *"Plain English"*: *"The plain English movement, sometimes called the plain language movement, seeks to promote the use of plain English over Legalese in business and law. Plain English is writing that is clear, concise, and readily understood by the target audience. The use of plain English lowers costs, improves productivity, increases credibility and reduces misunderstandings"* [2, с. 60-65]. Через усвідомлення необхідності спрощення юридичного дискурсу виникають організації, діяльність яких спрямована на вироблення нових і спрощення старих стандартів юридичної мови, такі як *The Legal Writing Institute, The American Society of Writers on legal subjects*. Вживання простої, зрозумілої мови видається необхідним і тому що помилки, неточності тлумачення, двозначність юридичних термінів, притаманні *"Legalese"* зводяться до мінімуму при використанні *"Plain English"*. До переваг простою юридичної мови можна віднести відсутність необхідності подальшого роз'яснення для кращого сприйняття інформації у законах, конвенціях, судових рішеннях, протоколах тощо. Сподіваємося, з часом, правничий англomовний дискурс зазнає покращення в бік свого спрощення.

Література

1. Butt P. Legalese versus Plain Language *Amicus Curiae* Issue. №35. 2001. 28-32 P.
2. Child B. Language Preferences of Judges and Lawyers: A Florida Survey *Florida Bar Journal*. №32. 1990. 60-65 P.
3. Mellinkoff D. The Language of the Law. Boston : Little, Brown and Co. 1963. 526 P.
4. Otto W. Die Paradoxie einer Fachsprache. Stuttgart : Der offentliche

Sprachgebrauch. Band II. 1981. 678 S.

5. Ходаковська О.О. Специфіка англомовного юридичного дискурсу та особливості його перекладу. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: Філологія, 2014. № 10, т. 2. 164–167 с.

Фрумкіна Арина

кандидат філологічних наук, доцент

Міжнародний гуманітарний університет

АКТУАЛЬНІСТЬ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНОГО НАВЧАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ОСВІТНІМ ПРЕДМЕТАМ ЗАСОБАМИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Одним із ключових завдань сучасної освіти є вдосконалення системи навчання та виховання учнів початкових класів, що виступає фундаментальною основою підготовки молоді до їх подальшої продуктивної життєдіяльності. Для успішного виконання цього завдання необхідно провести суттєву реконструкцію професійної підготовки майбутніх учителів початкової школи. Основні принципи й підходи до професійного вдосконалення відображені в законах України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII, «Про освіту» № 2145-VIII від 05.09.2017 р., у Стратегії розвитку вищої освіти в Україні на 2021-2030 роки, що була розроблена на основі Указу Президента України «Про вдосконалення вищої освіти в Україні» від 03.07.2020 № 210/2020, а також у концепції державної політики в сфері реформування загальної середньої освіти «Нова українська школа» на період до 2029 року. Важливим аспектом також є оновлений статус англійської мови в Україні, як однієї з мов міжнародного спілкування, зафіксованого в законі № 9432 від 26.06.2024 р., що встановлює обов'язковим вивчення англійської мови для дітей з молодшого передшкільного, тобто 3-річного віку.

Для успішної реалізації державної політики у сфері реформування освіти необхідно розробити концепцію підготовки учителів початкових

класів до їх професійної діяльності, беручи до уваги результати досліджень видатних українських філософів, які обґрунтували методологічні основи для розвитку освіти в сучасний період життєдіяльності України з її все зростаючими контактами з освітніми системами провідних держав світу. Особливу увагу у підготовці учителів початкової школи слід приділити вдосконаленню їхньої компетентності у володінні іноземною мовою як засобом іншомовної комунікації для таких цілей, як ділові та особистісні контакти з іноземними партнерами України, навчання школярів усному та письмовому іншомовному мовленню для вільного спілкування зі своїми закордонними друзями, а також для пізнання культури, звичаїв, традицій та дитячої літератури інших країн. Задля досягнення цих цілей навчання майбутні вчителі початкових класів вивчають іноземну мову як другу спеціальність відповідно до таких нормативних документів, як «Державний стандарт початкової освіти» (постанова Кабінету Міністрів України № 87 від 21.02.2018 р.) та Професійний стандарт «Вчитель початкових класів закладу загальної середньої освіти» (наказ № 1143 від 10.08.2018 р.), а молодші школярі опановують іноземну мову в інтегрованому процесі навчання відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України № 988-р від 14.12.2016 р.

Підготовка майбутніх учителів середніх шкіл повинна спиратися на дослідження таких учених, як Ірина Богданова (комп'ютерна освіта школярів), Елла Карпова (вдосконалення педагогічної підготовки через новітні технології та педагогічні інновації), Зінаїда Курлянд (ціннісні орієнтири через особистісно-орієнтований підхід), Алла Линенко (формування рефлексивної компетентності та саморозвиток), Марина Князян (фасилітаційна взаємодія з учнями), Ірина Княжева (підготовка до особистісно-зорієнтованого виховання духовно багатой особистості учнів).

У підготовці майбутніх учителів початкових класів важливу роль відіграють дослідження науковців, таких як Наталія Бахмат, Надія Бібік, Ірина Бужина, Наталія Глузман, Ярослава Кодлюк, Ірина Пальшкова, Оксана

Савченко, Любов Хомич, Людмила Хоружа, Олена Шквира, які заклали методологічні основи для формування професійних компетентностей учителів початкової школи. Практичні аспекти цієї проблеми досліджували Світлана Мартиненко (діагностична діяльність), Дмитро Пащенко (гуманістичне виховання), Юлія Шаповал (особистісно-орієнтоване навчання), Людмила Красюк (моделювання педагогічних ситуацій), Лариса Коваль (планування уроків за різними технологіями).

В аспекті інтегрованого навчання важливими є дослідження Сергія Гончаренка, Валерія Ільченка, Юрія Мальованого (інтегровані компоненти змісту освіти), Олени Савченко (дидактичні особливості інтегрованих уроків), Надії Бібік та Наталії Коваль (інтегрований курс «Людина і світ»), Миколи Вашуленка (інтеграція мовленнєвої діяльності). Практичні курси інтегрованого навчання предметів, таких як інформатика з українською мовою, природознавство з мистецтвом, розробляли Олена Білоус, Оксана Величко, Наталія Сінопальникова, Тетяна Борисова, Наталія Коваль та інші. Ця форма інтегрованого навчання забезпечувала цілісне сприйняття дійсності учнями, проте не стосувалася вивчення іноземної мови, значущість якої зростає.

Проблема мовної освіти на різних вікових етапах досліджувалася такими науковцями, як Алла Богущ, Олена Копусь, Людмила Мацько, Тетяна Степанова. Проблема іншомовної освіти досліджувалася Світланою Боднар, Галиною Борецькою, Наталією Бориско, Іриною Задорожною, Раїсою Мартиною, Надією Микитенко, Любов'ю Морською, Світланою Ніколаєвою, Віталієм Плахотником, Оксаною Поповою, Валентиною Редько, Наталією Скляренко, Оленою Тарнопольською, Любов'ю Черноватою, Володимиром Чернишем. Питання іншомовної підготовки майбутніх вчителів початкових класів висвітлювали Оксана Бігич (методична компетентність), Світлана Івашньова (інформаційно-комунікативні технології), Олена Божок (мовно-методична компетентність), Людмила Попова (творчий потенціал через полікультурну комунікацію), Тетяна

Зубенко (синтез методів навчання), Ольга Котенко, Юлія Руднік, Марія Сідун, Оксана Скоробагата (структурування іншомовної підготовки), Лариса Гусак, Ольга Лобода, Анна Соломаха (практичні посібники для викладання іноземної мови).

Представлені роботи ґрунтуються на тому, що іноземна мова є основним предметом навчання. Дослідження, де іноземна мова є засобом вивчення інших дисциплін, виконали Людмила Добровольська (іншомовні мовленнєві вміння старшокласників), Михайло Митник (іншомовні презентаційні вміння для туризму), Олена Попель (презентація технічного обладнання), Ірина Левчик (професійно орієнтована англомова компетентність), Ірина Мирковіч (інтегроване навчання діалогічного мовлення через драматизацію казок), Наталія Приміна (читання англомовних лощій), Наталія Самоненко (ділове листування).

Відсутність досліджень щодо підготовки майбутніх учителів початкових класів до інтегрованого навчання дисциплін засобами іноземної мови створює суперечність між потребами у вільній іншомовній комунікації та можливостями її досягнення в умовах шкільної освіти.

Шевченко Каріна,

Науковий керівник: доктор філософії Кривда Людмила Русланівна

Міжнародний Гуманітарний Університет

ПІСНІ ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ АУДІАЛЬНИХ НАВИЧОК У СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

У сучасних умовах вивчення мов, знання такої мови, як англійської – є таким своєрідним ключем до успішної професійної та особистої реалізації. Студенти вищих навчальних закладів в наш час надають перевагу сучасним методам навчання, одним з них є впровадження пісень в учбовий процес, адже гарні аудіальні навички сприяють ефективнішому сприйняттю лекцій, спілкуванню з носіями мови та успішному складанню іспитів. Цей метод дозволяє покращити навички сприйняття англійської мови на слух, збагачує словниковий запас і дозволяє працювати над вимовою. Пісні є автентичним

джерелом мовного матеріалу, що представляє живу мову в реальних контекстах. Вони сприяють запам'ятовуванню нових слів та виразів завдяки ритму, рими та мелодії, що активують різні ділянки мозку. Пісні також допомагають студентам розвивати фонетичні навички, такі як правильна вимова, інтонація та сприйняття акцентів. Крім того, музика може стимулювати емоційну активність учнів, тим самим підвищуючи їхню мотивацію до навчання. Використання пісень у навчанні ґрунтується на принципах комунікативного підходу, який підкреслює важливість взаємодії та занурення в мовне середовище. Пісні не тільки розвивають навички слуху, а й знайомлять учнів з культурними аспектами країни, мову якої вони вивчають. Наприклад, тексти пісень часто відображають традиції, історичні події, актуальні суспільні проблеми, а ефективність включення пісень залежить від правильного вибору матеріалів. Для тих, хто тільки починає вивчати мову, варто вибирати пісні з простими текстами і чіткою вимовою. Для студентів з вищим рівнем володіння мовою підходять пісні зі складнішою лексикою та швидшим темпом виконання. Важливо також використовувати різноманітні завдання задля кращого запам'ятання та відпрацювання нових слів або мовних конструкцій, наприклад:

Завдання на слухання: заповнення пропусків у тексті пісні, визначення ключових слів чи фраз.

Аналіз тексту: обговоріть зміст пісні та проаналізуйте словниковий запас або граматичну структуру.

Демонстрації: наприклад, студентів можна попросити відтворити сцену, описану в пісні, або продемонструвати її зміст.

Розширення словникового запасу: складіть речення, використовуючи нові слова з пісні.

Регулярний аналіз пісень може допомогти учням адаптуватися до різних акцентів, стилів мовлення та швидкості мовлення. Наприклад, група студентів слухала англійські пісні тричі на тиждень протягом семестру, і їх розуміння на слух покращилося.

Ви можете спочатку використовувати пісні з субтитрами рідною мовою і поступово переходити на іншомовні субтитри або зовсім від них відмовитися. Такий підхід допомагає учням зосередитися на фонетичному та лексичному аспектах пісні. Також корисно вести мовний щоденник, де учні можуть записувати нові слова, свої думки та враження від почутих пісень.

Підбиваючи підсумки, можна зробити висновок, що пісні мають значний вплив на навчальний процес для розвитку аудіальних навичок студентів, тому що поєднують у собі навчальні та розважальні елементи, роблячи процес навчання цікавим та ефективним. Але важливою умовою є – правильний підбір пісень та інтеграції їх у навчальний процес, цей метод сприяє покращенню розуміння мови на слух, розвитку комунікативних навичок та збагаченню словникового запасу студентів [1, с. 57].

Література

1. Златовласова О., Кривда Л. Розвиток аудіальних навичок студентів вищих навчальних закладів шляхом перегляду серіалів. *Молодий вчений*. 2024. №4 (128). С.57–59. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2024-4-128-35>.

Ren Yi

Novak Maryna

Doctor of science, Professor of Xinghai Conservatory

International Humanitarian University

THE COMPLIMENTARY AND MUTUAL PROGRESS OF THEORY AND PRACTICE IN PERFORMING ARTS

Performance art is a type of art that is completed by performing artists and directly appeals to human vision and hearing. It generally refers to an art form that must be completed through performance. It specifically includes music performance, singing, dance, Quyi, etc., and specifically refers to the performance of actors creating characters in movies, TV dramas, and dramas. The aesthetic characteristic of performing arts lies in the fact that actors transform the indirect images provided by literary scripts of various arts into intuitive images through

their own performances, making the audience feel as if they are in person, hearing their voices, and seeing their forms, thus engaging in emotional communication, understanding the social life and ideological content reflected by the image of the work, and obtaining aesthetic enjoyment [1]. Performing arts encompass a rich range of theoretical and practical content. **The theories in performing arts are extremely rich and diverse, covering many concepts and principles.** Firstly, there is a "trinity" principle in creation: it points out that in creation, the creator, the tools and materials used, and the result of creation - the image - are all unified within the actor himself. This principle further derives concepts such as "dual personality", "dual self", and "unity of contradictions between actors and characters". Secondly, there are various performance systems for performances: The Stanislavsky system, also known as the "experiential school," emphasizes that actors deeply experience the emotions and inner world of their characters during the performance process, allowing the audience to feel the real and profound performance.

Thirdly, realistic drama theory: This theory advocates reflecting life truthfully and requires actors to naturally, realistically, and passionately shape characters on stage. The core concept lies in "reality", which means that everything presented on stage should be completely consistent with the world in which the audience lives, causing the audience to have a "real illusion". These theories provide guidance and direction for actors to better understand and shape their characters, presenting authentic and profound performances. At the same time, these theories are constantly developing and improving to adapt to the constantly changing artistic environment and audience needs. **In performing arts, practice is a crucial step in improving skills and gaining a deeper understanding of roles.** Character research and shaping: Through in-depth study of the script, actors can understand the background, personality, emotional changes, and other aspects of the character, thereby shaping vivid character images. This includes analyzing the dialogue, behavior, and relationships with other characters, in order to grasp their intrinsic motivation and emotional expression. Stage performance and

audience interaction: On stage, actors need to make full use of space and arrange the movement and positioning of characters reasonably. At the same time, they also need to establish a good interactive relationship with the audience, stimulate emotional resonance in the audience through performance and create a good viewing atmosphere. The practical performance and experience accumulation of performing arts. The combination of theory and practice is the key to the development of performing arts. Theory provides guidance and direction for practice, while practice is the verification and application of theory. Actors need to constantly reflect and adjust their performance methods in practice, combining theoretical knowledge with practical situations to create more realistic and vivid performance effects. At the same time, theory also needs to constantly keep up with the times, absorb new performance concepts and techniques, and provide more comprehensive and in-depth guidance for practice. Therefore, in performing arts, theory and practice are interdependent and mutually reinforcing. Only by closely combining the two can we continuously improve the performance level of actors and promote the development of performing arts.

Literature

1. Liu Jianming, Wang Taixuan, et al. Dictionary of Propaganda and Public Opinion Studies. Economic Daily Press. 1993-03

Wang Chu Han

Novak Maryna

Doctor of science, Professor of Xinghai Conservatory

International Humanitarian University

EXPLORING THE IMPORTANCE OF MUSIC EDUCATION IN FOREIGN LANGUAGES IN THE CONTEXT OF BEIJING OPERA “JINGJU”

This thesis aims to explore the importance of Beijing opera “Jingju”, is a regional opera popularized in the capital of China. It is perhaps the most celebrated Chinese music inside and outside China. Discussing Chinese opera without

mentioning Jingju would be almost like discussing Anglophone popular music without mentioning the Beatles or Elvis Presley. The twentieth century Jingju music education in foreign languages its impact on individuals and society. With the development of society and the progress of science and technology, music education plays an increasingly important role in foreign languages in the context of natural science. Jingju has also been the subject of many recent academic studies as well as theatrical productions.

This genre was popularized during the Qing dynasty (1644-1912), and it became a favorite entertainment of the imperial household. Under the reign of the Empress Dowager (1835-1908), jingju was developed further because of the royal patronage. To provide music and opera for the royalty, a theater was built inside the Forbidden City. Besides training musicians and performers in the court, the imperial court also summoned regional troupes to perform in their styles at the palace. In turn, these experiences of regional musicians helped to promote the popularity of jingju across the country. The distinct regional identity of jingju comes from two musical elements—language and music—but both of them demonstrate interplay of regional and national culture. Jingju is performed in the local Beijing (Peking) dialect that is now known as Mandarin. Initially, Mandarin was spoken primarily by speakers of the region, but it was eventually adopted as the national language. Like wise jingju was adopted as the national opera. These transformations are related to the position of Beijing as the capital and the nation's cultural center.

Other language, the sonic marker of jingju is the use of the high-pitched bowed lute jinghu as the main accompaniment. The unique sound of this instrument gives jingju its special quality that is easily identifiable from other regional opera. The melodic section in the jingju ensemble is led by the jinghu and it supported by a few other plucked strings like the yueqin, pipa, sanxian, and zhongruan.

They provide melodic accompaniments to the singing. the jingju orchestra is also divided into melodic and percussion sections. And likewise, the banhu player in the percussion section is the conductor of the group. As a common practice for learning percussion patterns practiced across China, the jingju percussion patterns are represented by a strings of syllables such as

ba (B), da (D), te (T), kuang, ce, te

where each sound refers to a single percussion instrument or a combination of instruments. Each rhythmic pattern is identified by a name that implies a combination of phonetic sounds indicating the rhythm and instrumentation. For instance, kuang (K) refers to a beat played by all instruments, **te** (t) is the beat played only by the small gong, and so on, as noted below.

The rhythmic pattern called jijifeng ("A Gust of Wind") contains the following syllables:

IB |BDT||K|C||K|C||K|K|C|K|

repeat as long as needed from slow to fast. Single letter with no line = one count
One line underneath two letters = two sounds played as half-counts, two lines underneath two letters = two sounds played as quarter-counts, vertical lines separate groups of beats. The innovation of model operas in music is more worthy of recognition. Their practices can be summarized into the following four points: First, the "theme music penetration method". The so-called theme music is to design a phrase or one or two musical phrases that match the plot and the actions of the main characters as a characteristic tune to run through the whole play. According to the

needs of the plot and the development of the character's personality, different variation techniques are used to shape the musical image of the character, making the character's personality more vivid and prominent. For example, in "Taking Tiger Mountain by Strategy", phrases from "The East is Red", "March of the Chinese People's Liberation Army" and "Three Disciplines and Eight Points for Attention" are used to construct the theme music of the whole play and the protagonist Yang Zi Rong. "Harbor" and "Surprise Attack on the White Tiger Regiment" borrowed music materials from "We Workers Have Power", "The Internationale" and "The Battle Song of the Chinese People's Volunteer Army" respectively, while the theme music of Jiang Shui Ying, the protagonist of "Ode to the Dragon River", and Ke Xiang, the protagonist of "Dujuan Mountain", were created. Especially Ke Xiang's theme music, the melody is strong and upright, which is particularly suitable for portraying the female leader of the party's armed forces in the war years. Its tune is:

$$\dot{\underline{\underline{\frac{2}{4}}}} \underline{\underline{\dot{5} \cdot \dot{5} \dot{5} \dot{3} \dot{2}}} \mid \underline{\underline{\dot{1} \cdot \dot{3} \dot{2} \dot{1}^{\sim}}} \mid \underline{\underline{\dot{5} \cdot \dot{4} \dot{3} \dot{5}}} \mid \underline{\underline{\dot{1} \dot{2} \dot{1} \dot{6}}} \mid \underline{\underline{\dot{1} 0 \cdot}} \mid$$

Regional operas are usually popular among people from the region. The actors and musicians of each genre generally do not cross over to perform in another tradition, and fans of one genre rarely delve into other regional genres. However, this generalization does not apply to jingju. Since it emerged as a national opera in the early twentieth century, jingju has been performed and taught all over the country. With the support of the government, jingju troupes continue to thrive across the country and in Taiwan (Guy 2005).

What is interesting, however, is that in recent years the Chinese Academy is presenting Chinese opera as having many regional variations. Students there are required to learn about different regional styles, which has resulted in the blurring of the once rigid lines that distinguish one genre from the other.

Literature

1. 欧集甲:《观戏记》,《晚清文学丛钞·小说戏曲研究卷》,

阿英编。北京: 中华书局, 1960 年。[67–72]

Ou, Jujia. “Watching Theatre. ”Notes on Late Qing

Literature: Studies of Fiction and Theatre. Ed. Ah 京剧现代戏的百年
实践与成功经验 YingBeijing: Zhonghua Book Company1960. 67– 72.]

2.欧阳予倩:《谈文明戏》,《欧阳予倩全集》(第六卷)。上

海: 上海文艺出版社, 1990 年。[180–238]

Ouyang Yuqian. “On Civilized Drama. ”Complete Works of Ouyang
Yuqian. Vol. 6. Shanghai: Shanghai Literature and Art Press, 1990. [180–
238]

上海京剧团:《革命现代京剧智取威虎山

Wen Guochen

International Humanitarian University

THEORY AND PRACTICE IN VOCAL MUSIC SINGING

As a performing art form, vocal music is an art form with connotation and complex structure. It examines the singer's music theory and practice and even the expression of emotion. It is an indispensable part of Chinese culture and art. This paper starts with the theory and practice of vocal music singing, so as to improve the basic cultivation of their own singing, choose and practice the corresponding singing way.

With the gradual maturity of Chinese music market, vocal singing skills have gradually become more important. Vocal singing not only enters into the professional courses of major colleges and universities, but also presents to the people through the form of performance. When using skills to sing, you must also mobilize the enthusiasm of your own organs and carry out long-term exercise.

Because the inside of an organ cannot be seen or touched, it is not easy to manipulate it easily. Many Chinese and foreign musicians and theorists have conducted a large number of studies on vocal singing skills, but the road of music research is a long way to go after all, so there are still many problems that we need to explore and study.

1.The singer's own theoretical basis and music accomplishment

The singer's theoretical basis and their own conditions are particularly important, as a vocal singing beginner, we must first master the theory of music and the basic skills of singing. The light of a song is often not enough to understand the lyrics and melody, but also need to use the charm of sound to interpret it. Therefore, in the first contact with vocal singing, we must play a good basic skills, to truly achieve the combination of technology and art.

2. Emphasize the musical concept in the singing process

Vocal singing is a long way to go, in singing to mobilize the muscles of the whole body, and to sing in the most relaxed state. Our singing organ is a musical instrument, and all the organs of the whole body have to move for the singing organ. The integrity of the singing state. When singing, our whole body organs should be taken as a whole. When hearing the prelude of a song, the brain will first send signals and transmit information to mobilize the enthusiasm of singing organs. The cavity should be opened, and all organs should actively move from the head cavity to the chest cavity and finally to the abdominal cavity, and the coordination and cooperation of each organ can make the whole singing process reach the most positive state. Thinking positive, mouth positive, abdominal positive, establish the overall positive concept of vocal singing. When conveying the work, it is common to hear the teacher say to relax. But does relaxation really mean total relaxation of the body? I think tension and relaxation are the relationship of unity of opposites. When singing, not only coordinate tension and relaxation, but also master the control of strength, not all loose or all tense up. The respiratory muscles should be unified and opposed to tension and relaxation. In the control of volume size, timbre light and dark state, to master a certain degree of strength, this strength can not be

too large or too small. The vocal organ mainly relies on the muscle group around the vocal cords. As the pitch rises, the vocal cords need to be tense, while as the pitch decreases, the vocal cords need to slowly become relaxed. In the event of a high pitch, the vocal cords should try to reach a closed state, but the muscles of the larynx need to relax and remove too much strength. However, it is not too heavy to strengthen the use of the head cavity resonance, "too full" will appear in the state of sound stiffness, so that the singer can find a variety of relaxation and tension coexistence.

3. The combination of teaching theory and practice

Confucius' theory of teaching students according to their aptitude is also important in the teaching of music. Every singer's voice, condition, and situation is different. Many Chinese students admire the rich and loud voice of Europe and the United States, so there are often students deliberately imitate, but can not hear their own timbre. If you can imitate this sound for too long, it will appear the most taboo throat sound in vocal music, so it sounds even more unnatural. Vocal music is a science and art, in the music teaching system, teachers may face students are different, each has its own characteristics. Therefore, we should teach students according to their aptitude, and individual cases should be treated individually. And everything from the actual situation, according to the situation of each student to practice, from the voice conditions and basic skills, planned, regular, targeted selection of exercises, to find the most appropriate way to perform vocal singing. All in all, if we want to promote and develop vocal singing, we should start from the foundation, and constantly improve our singing level through correct and scientific learning and training, and strive to make vocal singing career better.

Reference

- [1] Li Xiaoyi. National Vocal Music Singing Art [M] Changsha; Hunan Literature and Art Publishing House, 2001.
- [2] Liu Dawei, on the Cross-border Phenomenon of Vocal music Singing [J] Journal of Suzhou University of Science and Technology. Social Science Edition, 2007,24

Yang Xin Yi
Novak Maryna
Doctor of science, Professor of Xinghai Conservatory
International Humanitarian University

INTERDISCIPLINARY DISCOURSE OF ART

The interdisciplinary nature of art reveals two meanings. One is that works of art, which express the common emotions and values of human beings, have the characteristics of surpassing their own national culture, and are appreciated and disseminated by other national cultures, which makes works of art transcend time and space. Second, due to the promotion of modern transportation media and information media, human art practice is transcending ethnic and regional restrictions and thus occurring, spreading and receiving in different cultural contexts.

Art has a wide and close relationship with the development of social sciences, natural sciences and technical sciences. On the one hand, artistic creation in various forms indicates the future development direction of human beings, such as Star Wars and Avatar. These artistic imaginations undoubtedly have an inspiring effect on stimulating the exploration of new art and technology and promoting the continuous progress of human beings in pursuit of a new future. On the other hand, the expansion of human research horizons, the promotion of research methods and the accumulation of research results in various fields undoubtedly have various promoting effects on the production of new artistic creation. The relationship between art and humanities and social sciences is close and complicated. On the one hand, the development of humanities and social sciences will have a profound and complex impact on artistic practice at multiple levels. On the other hand, artistic practice can also arouse the humanities' attention to a certain social and cultural phenomenon and stimulate a new wave of exploration. The development of humanities and social sciences can provide conceptual changes for artistic

creation, thus leading to the emergence of new artistic practices, such as the expression of people's unconscious artistic activities in the language of film lenses.

The development of technology and science provides material means for artistic creation all the time. Due to the progress of modern science and technology, the process of artistic creation contains the characteristics of The Times, and the technical content is getting higher and higher, and a unique artistic effect is pursued through technical control. For example, the transmission mode of electronic media undoubtedly transcends the strict limitation of time and space, which not only makes it extremely simple for people to appreciate the original work, but also makes the preservation of the original work very convenient and cheap. In general, the development of technology and science not only makes art enter People's Daily life, but also makes People's Daily life artistic and aestheticism. Works of art have been transformed from the status of high people's esteem to a part of People's Daily life.

In general, the interdisciplinary integration of art has brought about the diversification of forms of expression, and artists have borrowed and used a variety of art forms and techniques to create colorful works of art. This diversity of forms of expression allows artists to express their thoughts and emotions more freely, and also enables the audience to feel a richer artistic charm.

Zhang Zhuo

Novak Maryna

Doctor of science, Professor of Xinghai Conservatory

International Humanitarian University

A BRIEF DESCRIPTION OF THE FUNCTIONS AND METHODS OF ART EDUCATION

Art education is an indispensable part of holistic education. Art is related to aesthetics, feelings, and individual thoughts. Art education will help everyone establish more spiritual communication. The methods of art education are also varied, the author believes that the key to art education is that students can perceive

the beauty of art, understand the skills of art composition, and thus express their own artistic ideas.

I. Role of Art Education

Art education plays an increasingly important role in modern education. It is not just about painting, music or dance, but is a form of education that fosters creativity, imagination and expression. In today's fast-paced and information explosion society, art education provides students with unique learning and growth channels.

Art education fosters students' creativity. Art is a form of creative expression that encourages students to think about multiple possibilities and experiment with new approaches and perspectives. In art activities, students are faced with challenges and constraints, and they need to creatively find solutions and translate their unique ideas into works of art. This kind of creative thinking and problem solving skills are of great significance in students' study and life.

Art education stimulates the imagination of students. A work of art is the product of the artist's rich imagination and thinking. By participating in art activities, students are able to express their imaginations freely and create new worlds and concepts without restraint. Imagination fosters students' ability to innovate and think independently, enabling them to see problems from different perspectives and come up with unique solutions. Art education provides a way for students to express themselves. Everyone has their own unique thoughts and emotions, and art can be a medium for students to express their inner world. Through drawing, music, dance, and more, students find a free and safe way to express their emotions, thoughts, and experiences. This way of expression helps students develop their identity and emotional intelligence, and improves their emotional expression and interpersonal skills. Art education provides a way for students to express themselves. Everyone has their own unique thoughts and emotions, and art can be a medium for students to express their inner world. Through drawing, music, dance, and more, students find a free and safe way to express their emotions, thoughts, and experiences. This way of expression helps

students develop their identity and emotional intelligence, and improves their emotional expression and interpersonal skills. 5.Arts education also stimulates students' interest in culture and diversity. Studying art exposes students to different cultures, artistic styles and historical backgrounds. By appreciating and creating works of art, students are able to broaden their horizons, enhance their understanding and respect for diversity, and develop intercultural exchanges. Art education plays an important role in developing students' creativity, imagination and expression. It promotes the all-round development of students and cultivates their innovative ability, independent thinking ability and emotional expression ability. As educators and parents, we should attach importance to art education, give students more opportunities to participate in art activities, and encourage them to develop their artistic talents so as to lay a solid foundation for their future. Methods of Art Education includes:Comprehensive Music Teaching Method Comprehensive music teaching method is a teaching method that integrates music knowledge, music theory and music practice. It emphasizes the connection between music and other disciplines, and allows students to gain knowledge of other disciplines while learning music through interdisciplinary teaching methods. In the comprehensive music teaching, students can learn music history and culture, understand the music style of different countries and nations, and cultivate students' cross-cultural accomplishment. At the same time, through the combination of music and language, mathematics, science and other disciplines, students' comprehensive learning ability can be improved.

It improves students' musical skills and musical expression by allowing them to create, perform and perform music by themselves. In practical music teaching, students can be organized to perform musical instruments, vocal performances and dance and other activities, so that students can experience the fun and charm of music. At the same time, students can be organized to create music, cultivate their creativity and artistic expression. Personalized music teaching method Personalized music teaching method is a teaching method that is based on individual differences of students and develops personalized music learning plans

and teaching strategies for each student. It focuses on exploring students' strengths and potential, stimulating students' interest and love for music. In personalized music teaching, teachers can develop targeted teaching plans according to students' musical interests and strengths, and cultivate students' personalized music skills. At the same time, it can stimulate students' motivation and creativity through diversified measure of evaluation.

Art education is a very important part of everyone's learning career, and it has a certain impact on everyone's daily life and body and mind. Because of this, the methods of art education will be diverse, after all, people's thoughts and ideas are also diverse.

Literature

Elliot W. Eisner, Michael D. Day · 2004《How to Conduct Art Education》

Zhao Dan Qi

Novak Maryna

Doctor of science, Professor of Xinghai Conservatory

International Humanitarian University

ANALYSIS OF THE APPLICATION STRATEGIES OF COMPUTER MUSIC INMUSIC TEACHING PRACTICE

Optimizing and improving music teaching methods through computer music is an important aspect of music curriculum reform. At present, the use of computer music has received high attention from music educators, and its application in the field of music teaching is becoming increasingly widespread. Based on this, the article starts from the concept of computer music, briefly analyzes the current application status of computer music in music teaching practice, and focuses on exploring the application strategies of computer music in music teaching practice from six aspects: music theory teaching, teaching assistance, multimedia courseware production, music appreciation, rhythm practice, and atmosphere creation. Computer music is widely used in the field of music education and has a profound impact. As early as the late 20th century, music educators around the

world began actively exploring the effective integration of computer music and music teaching, in recent years, computer music has accumulated rich experience and made significant progress in music teaching practice, which is of great significance for improving students' music literacy and promoting music teaching reform. Therefore, music educators need to grasp the concept and characteristics of computer music, carefully arrange teaching processes and organize teaching activities based on specific music teaching content, in order to fully utilize the practical value of computer music in music teaching. Rhythm is the pulse of music and a necessary element in music learning. Students' perception of music rhythm stems from their inherent instinct to express emotions through music. Different music rhythms can also stimulate students' music aesthetic experience, trigger different emotional experiences, and integrate aesthetic education and emotional education into music teaching, reflecting the educational value of music teaching and promoting students' comprehensive and harmonious development. In music teaching practice, teachers can introduce percussion instruments and use computer music systems and software to open up free playing space for students, enabling them to perceive music rhythm, grasp basic rhythm patterns, and learn rhythm changes and combinations in practice. The beautiful learning environment and rich music atmosphere have infectious and influential power, which can make students fully immerse themselves in music learning and strengthen their inherent instinct to express and perform music. In music teaching practice, teachers can use computer music to enhance sound quality, using rich and varied, rounded and full tones to stimulate students' pursuit of beautiful music hidden in their hearts, bringing them a deeper level of music visual experience. At the same time, teachers can use computer music software to carefully design interesting music activities, such as rhythm game activities, music creation activities, band performance activities, etc., to make the music classroom more lively. Computer music, is a highly integrated product of computer technology and music art, and an indispensable backbone of music education reform. In recent years, music teachers have paid more attention to computer music. In order to fully leverage the

advantages of computer music, solidly promote music teaching reform, and significantly improve the effectiveness of music teaching, it is recommended that music teachers use computer music to transform abstract into concrete, assist music teaching, create multimedia courseware, carry out music appreciation courses, strengthen rhythm practice, and create a strong music learning to cultivate students' music literacy and reflect the value of computer music in music teaching practice.

References

1. Ma Xinyu. Effective Application Strategies of Computer Music Technology in Music Teaching in Chinese Universities [J] Art Evaluation, 2021 (23): 102-105
2. Liu Changming, Liang Yuxin, An Analysis of the Application of Computer Music Technology in College Music Teaching [J]. China Ethnic Expo, 2021 (22): 71-73
3. Zhang Jiewen. Application of Music Software in Teaching [J]. Gansu Education, 2020 (23): 94-95